

Джилшан Итън

Книга първа от
поредината
"Омъжени жени"

Мрачна красота

denensila

ДЖИЛИАН ИТЪН МРАЧНА КРАСОТА

Превод: denensita

chitanka.info

Бракът между лейди Катрин Нетъл и Маркърс Уиндфеър, седмият херцог на Кенсингтън, бе обявен за събитието на Сезона. Изглеждаха перфектната двойка... докато се оказа, че не е така.

Сега, след три години, прекарани далеч един от друг, Катрин иска развод. Не желае повече да бъде омъжена за мъж, който не отвърща на любовта ѝ, и е решена да направи всичко — включително да последва Маркърс до изоставената хижа в планините, където са прекарвали медения си месец — за да получи каквото иска.

Маркърс не може повече да вярва на жена си след случилото се преди три години, но това не означава, че не я обича. Отказвайки налудничавата ѝ молба за развод, той избягва в Уудсгейт, обзалагайки се, че съпругата му няма да го последва в дивата Шотландия. За съжаление на херцога обаче, това се оказва облог, който е обречен да загуби.

Принудени да останат заедно, двамата сключват необикновена сделка: Катрин се съгласява да спи със съпруга си за два месеца, след което Маркърс ще ѝ даде развод. Това трябва да е перфектното разрешение за двама души, които твърдят, че повече не се обичат... или не?

За всяка двойка, която е давала втори шанс на любовта си.
Това е за вас.

*За всяка двойка, която е давала втори шанс на
любовта си.*

Това е за вас.

ПЪРВА ГЛАВА

— Маркър, иикам развод.

Маркър Уилям Томас Уиндфеър, седмият херцог на Кенсингтън, повдигна очи от счетоводните книги, за да погледне равнодушно към жена си. Тя отвърна предизвикателно на погледа му със сапфиреносините си очи, горящи с упорития блясък, който му беше познат до болка, и изпъна плътните си розови устни в безкомпромисна линия.

Когато Маркър беше срещнал Катрин Нетъл на дебютантския й бал преди четири години, тя беше най-привлекателното момиче в цялата зала. Веднага го беше пленила с чувствените извивки на устните си и музикалния звън на смеха си. За жалост женствеността й с времето се беше превърнала от привлекателна в спираща дъха.

Беше дребничка, със стройно тяло, нежна, бяла кожа и гъст водопад от лъскави руси коси. Тази сутрин бе облечена със синя рокля, която подчертаваше тънката й талия и деликатните й извивки. Косата й беше прибрана в разхлабен кок, а на ушите й висяха изискано перлени обици. Беше й ги подарил за сватбата и тя ги носеше само когато щеше да иска нещо от него.

— Не — каза безизразно, след което върна вниманието си обратно върху редовете с числа, които беше пресмятал. Една тънка ръка се спусна над бюрото, сграбчи счетоводната книга и я издърпа под носа му.

— Катрин — въздъхна той, — държиш се като дете. Тази сутрин нямам време за гневните ти избухвания.

— Гневни избухвания? — Една руса вежда се повдигна нагоре. — Нямам гневни избухвания, скъпи, просто настроения. Всички документи са готови. Единственото, което искам от теб, е да се подпишеш.

— За трети път ти казвам — просъска решително той, — че няма да се развеждаме. Чисто и просто това не се практикува. Сега ми дай счетоводната книга и се махай от кабинета ми.

— Не се практикува често — поправи го Катрин, подавайки му книгата. — Но се практикува. Не се обичаме, Маркър. Никога не сме се обичали. — Тя го изгледа умолително, а в сините ѝ очи проблесна емоция.

Маркър се зачуди разсеяно дали щеше да се разреве. Катрин беше страхотна актриса, талант, който за съжаление откри едва след като се венчаха. След първата бурна година от брака се бяха отдалечили един от друг все повече и повече. Той живееше в имението си в Кенсингтън през зимата, докато тя посещаваше баловите в Лондон и ходеше в провинцията с останалите дами от висшето общество през лятото, докато той ръководеше бизнеса си от града. Беше удобно споразумение и за двамата им. Или поне докато в главата ѝ не се бе загнездила абсурдната мисъл за развод.

През последните две седмици го беше преследвала като хрътка. Даже бе стигнала толкова далеч да го последва от Лондон до Кенсингтън — нещо, което се беше заклела да не прави, освен ако не го сполетеше някакъв смъртоносен инцидент, за което го беше информирала, че с удоволствие ще дойде в провинцията, за да присъства на погребението му.

С дистанцията помежду им Маркър беше започнал да забравя как ухаеше жена му. Какъв беше вкусът ѝ. Можеше да се съсредоточи единствено върху лошите ѝ качества, от които имаше предостатъчно. Дори беше започнал да пренебрегва факта, че все още бе лудо влюбен в нея — жената, която ненавиждаше земята, по която стъпваше той.

Сега обаче, накъдето и да погледнеше, тя бе там. В кабинета му, в трапезарията на вечеря, в конюшната при любимата му кобила. Беше станала негова втора сянка. Сянка, от която не се нуждаеше и която не желаше. Жена му беше започнала да го побърква.

— На сутринта ще замина за Уудсгейт — каза, когато внезапната мисъл го връхлетя. Устата му се изви в лека усмивка, чудейки се как така не се беше сетил по-рано. Катрин може и да беше напуснала удобствата на градската си къща, за да го последва в провинцията, но никога нямаше да се довлочи до другия край на Шотландия, за да дойде в Уудсгейт — малка, порутена ловна хижа, която му беше оставена от някакъв далечен чичо. — Не знам колко време ще отсъствам, затова ще е най-добре да се върнеш в Лондон, докато ме няма.

— Уудсгейт? — повтори Катрин. Устните ѝ се разтвориха в удивление. — Защо, за бога? Не си ходил там от почти две години. — Очите ѝ се присвиха подозрително. — Няма да отидеш там само за да избягаш от мен, нали, Маркърс? Това би било много недостойно от твоя страна.

— И какво, ако е така? — отсече той, като се изправи от стола с едно плавно движение, и поставяйки заякналите си от язденето ръце върху бюрото, се приведе напред. — Какво правиш тук, Катрин? За какво е всичко това? Казах ти, че няма да има никакъв развод и точка! Сега прави каквото ти казвам и излез оттук.

— Не! — извика тя в отговор, изненадвайки го. — Този път няма да ме пренебрегнеш.

Слънцето се процеждаше през ефирните завеси зад нея и огряваше цялото ѝ тяло с мек, неземан блясък. Приличаше на разгневена приказна кралица, готова на опустошителна война срещу врага си, или с други думи — срещу него.

Приглаждайки един тъмен кичур от челото си в нетърпелив жест, Маркърс се обърна и закрачи към шкафа с напитки в ъгъла на стаята. Наля си две чашки от най-доброто уиски и ги изпи една след друга.

— Пиеш преди обяд? — попита презрително Катрин. — Колко типично за теб.

— Държиш се като кучка преди обяд? Колко типично за *теб*, Катрин — контрира я бързо, все още с гръб към нея. Чу я как ахна от възмущение, след което в лявото му рамо избухна ужасна болка. Обръщайки се, разбра, че беше хвърлила по него бронзовата статуетка на гола жена, която държеше на бюрото си. Катрин винаги я бе ненавиждала. Нямаше как да знае, че моделът беше правен по нея.

— Господи, това заболя адски много — изръмжа той, потърквайки пулсиращото си рамо.

Задъхана, Катрин кръстоса ръце и го изгледа.

— Радвам се! Дано наистина е така! Казвала съм го преди и ще го кажа отново, Маркърс. Няма да си тръгна, докато не ми дадеш това, което искам.

С две големи крачки той прекоси кабинета и застана пред нея. Преди да успее да реагира, той обхвана кръста ѝ с едната си ръка и я притисна към себе си, докато телата им не прилепнаха плътно едно в друго. Усети как си пое рязко въздух и я задържа здраво, докато тя се

опитваше да се измъкне от хватката му. Когато повдигна двете си ръце, стиснати в юмруци, за да го удари, той улови китките ѝ с едно ловко движение и се усмихна мрачно. Всичко си имаше край. Търпението му относно фантазиите ѝ за развод се беше изчерпало. Беше време да я постави твърдо на мястото ѝ.

— Маркърс! Пусни ме — протестира тя, като се извиваше във всички посоки в жалък опит да се освободи.

Един остър лакът се заби в едната страна на главата му и той изпъшка, но не разхлаби хватката си.

— Не — отвърна той с пресипнал глас, тъй като движенията ѝ пораждаха моментална реакция в слабините му. — Ти си ми жена, Катрин, и макар да знам, че това понятие вече не ти е никак приятно, ние разменихме клетви пред Бог. Нямам намерение да ги нарушавам!

— Но *защо*? — проплака тя отчаяно. — Не съм някоя твоя вещ, която можеш да сложиш на рафта си, за да събира прах. Та ние почти не се виждаме. Не сме... не сме спали в една спалня от три години.

Факт, с който Маркърс беше изключително запознат в момента. Катрин продължаваше да гледа упорито настрани, разкривайки му нежната извивка на врата си и пулса, който туптеше там, едва забележим като крилцата на пеперуда. Желанието да се приведе напред и да ухапе гладката плът, да зарови лице, да оближе и нацелува порцелановата кожа беше толкова изкушаващо, че той я пусна рязко, преди да е направил нещо, за което да съжалява по-късно.

— Както казах вече, утре заминавам за Уудсгейт — каза троснато, като пристъпи зад бюрото, за да скрие нарастващата си ерекция. — Връщай се в града и не повдигай повече темата за развод. Няма да търпя капризите ти повече. Аз съм ти съпруг и ще правиш каквото ти наредя!

Очите на Катрин се разшириха и две розови петна се появиха на скулите ѝ. Устните ѝ се извиха подигравателно.

— Не съм куче, Маркърс. Не можеш просто ей така да ми наредиш да отида там или там и да ми *заповядваш* да забравям разни неща. Отивай в гниещата си барака в планините. Ще съм тук, когато се върнеш. Няма да те оставя на мира, мили ми съпруге, докато не получа това, което искам. Ще превърна живота ти в същински ад!

Маркърс седна бавно в кожения стол. Със стисната челюст, изглежда жена си с такъв поглед, от който повечето мъже биха се свили

и затреперили от страх. Катрин даже не потръпна.

— Заплашваш ли ме? — попита той невярващо.

На устните ѝ се появи усмивка, но очите ѝ останаха безчувствени като диаманти.

— Разбира се, че не, скъпи — отвърна тя сладниково, — обещавам ти. Желая ти приятно пътуване. Ще се видим, когато се върнеш.

Маркърс изръмжа и скочи от стола да направи и той нямаше представа какво, но Катрин сигурно най-накрая беше видяла смъртоносното намерение в очите му, тъй като излетя от стаята във вихрушка от сини поли и благоразумно затвори вратата след себе си.

— Да му се не види — изрече Маркърс изтощено. Потърка лицето си с ръка и се обърна към шкафа с алкохол, за да си налее още едно питие. Загледа се в чашата, наполовина пълна със скоч, взирайки се дълго и умислено в кехлибарените дълбини, преди да я изпразни на един дъх. Остави я на бюфета, застана пред главния прозорец и дръпна едната завеса настрани, за да погледне към моравата долу.

Не беше изненадан да види Катрин, която крачеше ядно по равномерно окосената трева с русата си коса, стелеща се по гърба ѝ във водопад от къдрици, и с малките си длани, стиснати в юмруци от двете ѝ страни. Тъй като беше с гръб към него, можеше само да си представи проклятията, с които изпълваше въздуха, и една усмивка се появи неочаквано на устните му.

Дори преди брака им Катрин беше имала буен нрав, който се разпалваше мигновено и утихваше бързо. Любимият ѝ метод за разсейване на лошото настроение бяха енергичните разходки. Имаше време, в което се бяха разхождали заедно, хванати за ръце, шегувайки се и смеейки се, докато си шепнеха всички неща, които си казваха ново влюбените двойки.

„А сега“, помисли си Маркърс, като изви устни горчиво от иронията, в която бяха попаднали, „тя върви сама, проклинайки името ми, а аз стоя в кабинета си и проклинам нейното. Какъв общителен брак имаме само.“

Умислен той седна отново зад бюрото си и прелисти следващата счетоводна книга.

Както беше предположил и съпругът ѝ, Катрин проклинаше името му, докато крачеше гневно из моравата пред имението.

— Какъв арогантен, твърдоглав, слабоумен *простак*! — Тя прекоси каменната пътека и зави надясно. Заобиколи конюшните и се отправи към една горска пътека, по която беше вървяла безброй пъти.

Под заслона на широките зелени листа, мъждукащите слънчеви лъчи и чуруликането на птичките, най-накрая успя да свали гарда си и да си поеме една дълбока, успокояваща глътка въздух. Вдигайки ръцете си над главата, тя се завъртя бавно в кръг и протегна схванатите си мускули, които се бяха стегнали на гърба и врата ѝ, задето се беше държала толкова сковано в присъствието на Маркъс. Мъжът изваждаше на показ всичко най-лошо в нея. Ако трябваше да бъде напълно честна със себе си, последното нещо, което желаше Катрин, бе да се разведе със съпруга си. Щеше да бъде едно дълго начинание, осеяно с клюки и спекулации. Репутацията му щеше да бъде опетнена, а нейната съсипана завинаги. Но просто не можеше да издържа повече. Месеците, в които бяха разделени, острите думи, които си разменяха всеки път, когато бяха принудени да са заедно, начинът, по който настояваше да я командва, сякаш беше някоя от бедните му прислужници, вместо съпруга. Колко различно беше, когато се бяха срещнали за пръв път.

Маркъс беше чаровен, внимателен и любящ — всичко, което бе мечтала да намери в един съпруг. След като бяха представени един на друг за първи път, тя бе въввлечена в един главозамайващ романс от танци, дълги разходки в Хайд парк и скришни, страстни целувки. Когато ѝ беше предложил брак четири месеца по-късно, тя бе приела моментално. Семействата им бяха одобрили съюза им, както и цялото висше общество.

Беше, спомни си Катрин, като се облегна на едно огромно дъбово дърво и притисна ръце до гърдите си, съвършената приказка. Докато всичко не се промени.

Не можеше да каже кога точно се бяха отдалечили един от друг. Може би бе станало, когато Маркъс беше заминал за шест месеца отвъд Атлантика до Бостън, въпреки молбите ѝ да остане. Беше я оставил сама в Кенингстън и тя бе останала там доколкото можеше да издържи, но тогава все още беше млада девойка на осемнадесет години, и тъй като нямаше с какво да запълва времето си, се беше завърнала в Лондон след по-малко от месец, за да се наслаждава на края на Сезона без присъствието на мъжа си. Знаеше, че се носеха

слухове и поемаше вината за тях, тъй като не бе направила нищо, за да ги опровергае.

Сега вярваше, че една малка част от нея се бе надявала да накара Маркърс да се върне в къщи с похотливото си държание, но дори да беше получил някое от писмата ѝ, в които беше намеждала за подвизите си, по нищо не се разбра.

Когато най-накрая се завърна, беше сдържан и равнодушен — нищо общо с мъжа, който я беше любил страстно в нощта преди да замине и който ѝ беше обещал, че ще мисли за нея във всеки момент до завръщането си.

Това беше, помисли си Катрин с въздишка, преди дългите три години и половина. Оттогава се бяха виждали само веднъж-два пъти в годината и то само между другото. Заради дългата им раздяла тя си бе помислила, че Маркърс ще бъде възхитен от идеята за развод, и, честно казано, не разбираше защо не беше така. Знаеше дори, че си има любовница — една червенокоса вдовица, която отсядаше при него в Лондон, и която посещаваше често. Той си мислеше, че и тя си има любовник, но в действителност не беше така. Със сигурност го беше обмисляла, тъй като не беше необичайно сред висшето общество омъжените жени да делят легло с други, освен с мъжете си. Всъщност, даже често бе поощрявано. Но когато беше дошло време да пробва, Катрин просто не можеше да го направи. Можеше и да е била флиртаджийка, но никога не бе била — нито някога щеше да бъде — прелюбодейка.

— Трябва да се освободя от теб, Маркърс — прошепна, осмелявайки се да изрече на глас това, което мислеше, единствено в уединението на дърветата, където никой, освен птичките и катеричките, нямаше да я чуе. — Не мога да съм омъжена за мъж, който ненавижда и беглата представа за мен.

„Не мога да съм омъжена за мъжа, когото обичам.“ Думите ехтяха в главата ѝ, но не можеше да ги изрече. Някои неща не можеха да бъдат казани дори и насаме.

Повдигайки полите си от горската земя, Катрин се обърна и тръгна обратно към имението, а на челото ѝ се бяха образували три тънки линии, докато притеснено обмисляше какъв да бъде следващия ѝ ход. Не можеше да каже колко дълго Маркърс щеше да остане в

Уудсгейт. Мъжът беше упорит като магаре и не се и съмняваше, че ще стои далеч само за да я ядоса. Всъщност беше убедена.

— Но не може да стои далеч — каза замислено тя, докато на лицето ѝ започна да изгрява усмивка, — ако аз отида при него.

ВТОРА ГЛАВА

Катрин дълбоко съжаляваше за решението си да отпътува за другия край на Шотландия, когато две седмици по-късно се оказа заседнала в началото на един осеян с калища хълм със счупена карета и раздразнен кочияш, който едва говореше разбираем английски. Също така валеше и сякаш отгоре ѝ бяха изсипали огромни кофи с вода, които я намокриха чак до костите само за секунди, след като беше слязла от каретата, за да провери на какво се дължеше рязкото им спиране.

— Сър, извинете. Извинете ме, сър! — провикна се под дъжда и когато това се оказа несполучливо, извади бялата си носна кърпичка от джоба на пелерината си и я размаха ожесточено във въздуха, за да привлече вниманието на кочияша.

Ниският, набит мъж с яркочервена коса и камбест нос едва ѝ беше проронил две думи, откакто го беше наела в Карлисъл, за да я доведе чак до Фалкрик, който беше най-близкия град до Уудсгейт, който можеше да намери на картата.

— К'во искъти? — попита кочияша, поглеждайки раздразнено от мястото си, където беше клекнал до едно от задните колела.

Незапознатата с колелата и причините, поради които едно такова можеше да спре да се върти, Катрин направи една колеблива крачка напред и приведе глава напред, внимавайки да не изцапа полите си в дълбоката до глезените кал, за да погледне по-отблизо колелото, около което се суетеше кочияшът. Изглеждаше ѝ като напълно обикновено колело, малко окаляно по оста, но като изключим това, напълно използваемо.

— Сигурен ли сте, че е счупено? — попита тя. — Вероятно просто е заседнало.

Хвърляйки ѝ един невярващ поглед изпод гъстите си червени вежди, кочияшът се пресегна и сграбчи една от големите дървени спици. Разклати я здраво и когато тя се отчупи, я размаха гневно във

въздуха, като съзнателно закрачи към Катрин и закрещя нещо, което тя не успя да чуе от поройния дъжд.

— Аз... аз... виждам, че е счупено! Несъмнено ще платя за поправянето на всички щети и ако бъдете така добър да ми повикате друга карета ще — ох! *Помощ!* — изписка тя, когато в бързането си да отстъпи от разгневения кочияш, глезенът ѝ се заклеци в един корен и тя полетя назад в калта. Неспособна да се предпази, тупна на земята със звучното „умпф“ и погледна надолу към роклята си с ужас. Опръскана с кал и мръсотия и други кафяви неща, за които не искаше да мисли, пътното ѝ облекло с цвят на канела беше съсипано безвъзвратно. Същото можеше да каже и за кожените си боти, изтънчените копринени ръкавици и чисто новото ѝ атлазено боне. Поне, помисли си с гримаса, когато извади едната ръка от мръсотията, трите куфара, които беше напълнила догоре с рокли, бонета и други принадлежности, бяха непокътнати и сухи в каретата.

Изправяйки се внимателно на крака, тя натика един кичур коса зад ухото си и повдигна брадичка, за да погледне към кочияша — точно навреме, за да го види как сваля последния ѝ куфар от каретата и го оставя встрани от пародията, която Шотландия имаше за път.

— Какво, за бога си мислиш, че правиш? — извика тя. Замаха лудо с ръце, и тръгвайки към куфарите си, се запрепъва в коловоза. Успявайки да се вкопчи в месинговата дръжка на най-малкия, тя го дръпна с всичка сила, но тъй като беше затънал в калта, той не помръдна.

— Веднага слезте тук долу! — настоя тя, викайки необуздано към кочияша, който вече се беше качил на каретата. Поставяйки ръцете си върху бедрата, тя му отправи най-високомерния поглед, който беше карал всеки прислужник да се втурва да изпълнява нарежданията ѝ, но този противен мъж не се плашеше толкова лесно.

— Тойти шмотани бѣгажи съ мноу тешки, ти, глупѣвъ жено. Кунете ми не моат дѣ дръпѣтъ с тях — извика той насреща ѝ. Удряйки двата си породисти коня с юздите, той избръщолеви нещо на родния си език и каретата започна да се движи.

— Какво? Какво каза? Спри, ти казах. Спри *веднага!* — Не искайки да повярва, че щяха да я оставят сама наред нищото в Шотландия, Катрин се опита да побегне след каретата, но напоените ѝ от дъжда поли и дълбоката кал я държаха в плен в разровената земя, и

когато най-накрая успя да се измъкне, кочияшът и каретата вече бяха изчезнали зад хълма.

— О, дявол да го вземе — прокле, тропайки с крак от раздразнение. Разхвърча се още кал, която покри бузите и върха на носа ѝ. — Чудесно — промърмори, отпускаяки рамене в поражение, — просто чудесно.

Дъждът не намаляваше, а и започваше да се стъмнява. Скоро слънцето щеше да залезе напълно, и въпреки че Катрин не знаеше много за Шотландия, беше наясно, че дори през лятото нощите бяха изключително студени. Трябваше да намери подслон, преди да е настинала, или, със своя късмет, да се е разболяла от пневмония.

Обещавайки на куфарите си, че ще се върне за тях възможно най-скоро, тя повдигна мокрите си поли, доколкото успя, и тръгна надолу по пътя, за който се надяваше, че води в правилната посока.

Вятърът виеше свирепо, а дъждовните капки се удрияха гневно в прозорците, когато Маркъс се изправи, за да сложи още едно дърво в огъня. Бързият поглед към джобния му часовник показва, че отдавна беше минало полунощ, но въпреки кървясалите си очи и тъмните кръгове под тях, не се чувстваше изморен. Премествайки се до тесния перваз пред прозорците, които разкриваха долината отпред, той загледа бурята мълчаливо, а мислите му бяха скрити зад маска от безразличие.

Не беше се напивал добре, откакто дойде в Уудсгейт, за което обвиняваше съпругата си. Не можеше да затвори очи, без да види лицето ѝ. Не можеше да влезе в спалнята, която някога бяха споделяли, без да вдиша аромата ѝ. Бяха дошли тук след венчавката си и тук тя му беше отдала срамежливо невинността си. Беше навсякъде, и в същото време никъде, преследвайки го като призрак.

Може би трябваше чисто и просто да ѝ даде развода, който искаше, и да се приключва. Тя щеше да се завърне в Лондон, а той щеше да остане в Кенсингтън на тишина и спокойствие. Пътищата им щяха да се пресичат рядко, или изобщо. Но това нямаше да премахне постоянните му мисли за нея, предположи мрачно.

Изведнъж почувствал се неспокоен, Маркъс се обърна към шкафа с алкохол и си наля чаша скоч. Знаеше, че пие твърде често, но това бе единственото нещо, което притъпяваше болката в тялото му.

Намести се в един богато тапициран стол пред камината и отпи бавно, докато разсеяно разсъждаваше какво го бе довело дотук.

Двамата с Катрин бяха толкова щастливи в началото. Беше му четвъртия сезон, а на нея първия. Първоначално беше привлечен от красотата ѝ, но не след дълго интересът му бе засилен от нейния чар и остроумие. Беше интелигентна и забавна, забавлявайки го безкрайно с истории и поеми през дългите им разходки, на които ходеха заедно в началото на ухажването им. Когато беше откраднал първата си целувка от нея на един бал в сенките на градините на Воксхол, тя всъщност го беше зашлевила по лицето, а след това бе имала дързостта да се приведе напред и да го *целуне*. Беше, разбра Маркъс с бегла усмивка, един от най-любимите му спомени за нея. Отпивайки още една щедра глътка скоч, изражението му помръкна, когато се сети за събитията, които бяха последвали малко след сватбата им.

Беше я довел в Уудсгейт за медения им месец, където през деня се бяха забавлявали като деца, а вечер разкриваха тайните на телата си. Скъмността на жена му го беше развълнувала, но това, което го зашемети, беше чувствеността ѝ.

Маркъс никога не бе твърдял, че е светец, и беше спал с доста жени, преди да се ожени за Катрин. Беше предполагал, че брачната му нощ ще е пълна със сълзи и истерии преди и след акта, както подобаваше за повечето девственици, но я беше преценил погрешно. Нищо в Катрин не беше типично и тяхната брачна нощ не бе изключение. Беше потръпнала, когато беше навлязъл в нея, но за това не беше виновен тласъка на бедрата му, а раменете ѝ, които го бяха придърпали към нея.

„Искаш ли да спра?“, бе прошепнал, а лицето му бе напрегнато от усилието да се владее. Сладките, невинни целувки и нежния ѝ допир го бяха възбудили до полуда и едва се бе сдържал да не я обладае като някой разгонен звяр.

Неспособна да изрази чувствата, които се бяха събрали в нея, го беше погледнала умолително и с тих смях той беше навлязъл по-навътре в нея, преди да излезе напълно, карайки я да се задъхва, а очите ѝ да се разширят.

„Това ли е?“, беше попитала тихо с изпълнен от разочарование глас.

„Не“, беше отвърнал Маркърс дрезгаво с приведена глава между гърдите ѝ. „Това далеч не е всичко. Качи се върху мен, скъпа.“

„Върху теб?“

„Да, ето така“, беше казал, завъртайки ги ловко и задържайки я върху бедрата си. Косата ѝ се беше спуснала надолу като златен водопад, милвайки върховете на зърната ѝ, докато тя стоеше отгоре му, несигурна какво точно трябва да прави. Улавяйки устните ѝ в изпепеляваща целувка, която ги беше оставила и двамата без дъх, Маркърс внимателно я беше наместил върху възбудената си мъжественост.

„Може... да се прави така?“, го беше попитала несигурно.

Усмивката му бе повече от порочна.

„Можеш да го правиш по всеки начин, който си представиш, любима. Сега ме язди. Да, точно така. О, да“, беше изстенал, когато тя бе започнала да движи бедрата си бързо. „Да, точно така.“

Пет дена по-късно се бяха върнали в Кенсингтън и Маркърс беше продължил с напрегнатия си работен график. За разлика от много негови приятели, той разбираше, че индустриализацията се разраства и времената се менят. Не искаше просто да се размотава и да харчи всичко, което предците му му бяха завещали чрез титли или кръвни връзки — искаше да инвестира в нови изобретения и идеи. За това се налагаше да отиде до Америка.

Не беше планирал да отсъства от младата си жена толкова дълго. Когато беше получил писмата на Катрин, ги беше прегледал набързо и натикал в чекмеджето, твърде зает, за да ги чете подробно. Може би ако го беше направил, щеше да бъде подготвен за това, което го очакваше при завръщането му. И така, когато се завърна и разбра, че жена му не е в Кенсингтън, където я беше оставил, а в Лондон, отдавайки се на безброй разговори с неженени и няколко женени мъже, яростта и ревността му нямаха граници. Беше я оставил в града, без да каже и дума. И това беше сложило началото на отдалечаването им.

Жената, която му беше сложила рога пред всеки негов познат в Лондон, сега искаше развод. Изпивайки остатъка от скоча в чашата си

на една голяма глътка, Маркър се изправи леко нестабилно, за да я напълни отново.

Тъкмо когато щеше да сяде отново, входната врата се отвори с трясък и Катрин, мокра до мозъка на костите си, с коси и дрехи в пълен безпорядък, пристъпи вътре.

ТРЕТА ГЛАВА

Уудсгейт беше същият, какъвто си го спомняше Катрин. Малък и непринуден, входната врата се отваряше право към всекидневната, която в момента беше огряна от прациящия огън в огромната каменна камина. Махагоновото бюро на Маркъс, прецизно копие на това в Кенсингтън, заемаше единия ъгъл, докато в останалата част от стаята имаше разпръснати кожени мебели. Няколко постелки от мечи кожи в различни тонове на кафяво и черно, трофеи, останали от споминалия се граф на Кенсингтън, чичото на Маркъс, покриваха пода.

Стъпвайки внимателно около най-голямата постелка — никога не бе гледала добре на мъртви неща в къщата — Катрин отметна косата си назад от очите, нави раздърпаните ръкави на роклята и развърза наметалото, оставяйки го да падне безцеремонно на пода. Хващайки ръцете си зад кръста в опит да прикрие треперенето на премръзналите си пръсти, тя си пое дълбоко въздух и най-накрая се обърна, за да погледне съпруга си.

— Проклетият кочияш ме остави на пет мили оттук — обясни сковано. — Наложих се да вървя пеша.

— Катрин? — Удивлението в гласа на Маркъс съвпаднаше с изражението на лицето му. Той остави чашата си настрана и се изправи бавно, хващайки страните на стола с двете ръце. — Какво, по дяволите, правиш тук? — Тъмните му вежди се смръщиха. — Как дойде дотук?

Веднага стигна до извода, че мъжът вероятно беше изпаднал в шок. Не беше изненада. Маркъс обичаше да си пийва, особено сега. Чувстваше се виновна, че тяхното отчуждение го беше подтикнало да посегне към бутилката, но това беше още една причина, поради която да се разведат и да продължат с живота си.

— *Казах ти...* кочияшът ме остави по средата на пътя. Ще трябва да се върнеш за куфарите ми на сутринта. Ако дотогава все още не са ги откраднали — довърши мрачно тя.

Маркъс погледна подозрително към чашата си.

— О, да му се не... — С три бързи стъпки Катрин измарширува през стаята, изтръгна чашата от пръстите му и я хвърли с всичка сила. По принцип не беше толкова избухлива, но обстоятелствата бяха належащи.

Маркъс наблюдаваше с намръщено, недоволно изражение как чашата му се разбива в каменната камина, и когато се завъртя, за да я погледне отново, в очите му заблестя мрачно разпознаване.

— Точно така, скъпи. Наистина съм тук — каза Катрин подигравателно.

— Разкарай се от тук — нареди ѝ с толкова измамно нежен глас, че косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Май не беше толкова шокиран, колкото беше помислила първоначално. Мускулите по ръцете и раменете му се свиваха и отпускаха, карайки я да забележи, че освен прилепналите по краката му бричове, единственото, с което бе облечен, беше една тънка памучна риза, чиито ръкави беше навил над лакътя, а копчетата бяха разкопчани до гърдите.

Стаята притихна с изключение на пращането на огъня и тихото *кап, кап, кап* на водата, която падаше от полите ѝ и образуваше локвичка върху една от мечите кожи. Изправена пред разярения си съпруг, Катрин вече можеше да си признае, че беше лоша идея да идва тук. Рано или късно Маркъс щеше да се върне в Кенсингтън, а тя щеше да се чувства далеч по-комфортно да го чака в имението с нейната камериерка и готвачка, с чистите си дрехи, които нямаше да са прилепнали по тялото ѝ и... — не, по-добре да не мислеше за това. Щеше да си тръгне още призори, но *нямаше* да остави мъжа си да я изхвърли навън посред нощ. Самата мисъл да излезе навън на дъжда и студа я накара да потръпне и тя си помисли замечтано за сухите дрехи, които бяха спретнато прибрани в захвърлените ѝ куфари.

— Ако бъдеш така добър да ме упътиш до моите покои, ще се приготвя за лягане — каза тя. Упоритото поклащане на брадичката ѝ предизвикваше Маркъс да опровергае думите ѝ и той направи точно това.

— Няма да правиш нищо подобно — каза той, изглеждайки слисан, че изобщо беше предположила нещо подобно. Разхлабвайки смъртоносната си хватка от стола, той закрачи напред-назад пред камината. Извиващите се пламъци осветяваха тъмната му коса и суровото съвършенство на профила му и Катрин трябваше да се

сдържи да не го зяпне с безмълвен копнеж. Преглъщайки с усилие, тя се насили да извърне поглед, като в същото време свали съсипаното си боне и го стисна в ръцете си. Само ако Маркърс беше станал разпуснат и дебел с годините, но уви, все още беше същият жизнен мъж, по който се беше увлякла. Красотата му беше привлякла вниманието ѝ преди време, когато все още беше наивно, седемнадесетгодишно момиче, а той двадесет и две годишен, романтичен млад мъж. Никога не ѝ бе изглеждал по-хубав, откакто беше седяла в скута му и изучаваше чертите на високите му скули и изненадващо нежните извивки на устните му, докато ѝ четеше поезията на Шекспир.

Сега беше повече мрачен, отколкото красив, а годините бяха направили лицето му по-сурово, отколкото си бе представяла, че може да бъде. Устните му вече не се разтягаха в усмивка и нежният блясък, който се появяваше в очите му, всеки път щом я зърнеше, отдавна беше изгаснал.

Защо не можеше да види, че просто не можеше да понесе повече? Не можеше да понесе презрението и неприязънта, които помрачаваха изражението му всеки път, щом я погледне, когато преди се размекваха от любов и щастие. Разводът им щеше да е благословия, не проклетие, и нова вълна решителност се разля по тялото ѝ, когато се сети за дългите, самотни нощи, които беше прекарала, откакто си бе заминал.

Заслужаваше да намери отново любовта. Все още беше млада и красива. Искаше деца. Семейство. Искаше някой, по който да може да копнее както някога бе копняла по Маркърс и той по нея. Отчаяно. Безгранично. Страстно. Таеше толкова много чувства в себе си, които искаха единствено да излязат наяве. Не, нямаше да си тръгне. Не можеше да си тръгне, не и преди да се изпълнеше това, за което бе дошла. Изпъвайки рамене тя се завъртя на пети, за да го погледне.

— Няма да си тръгна, Маркърс. Не и докато не подпишеш документите и не получа това, което искам. — Тя повдигна брадичка и го погледна като кралица, въпреки мокрите си, опръскани с кал дрехи и заплетена коса.

— Е, няма да оставаш тук! — Маркърс се извърна от огъня и я изгледа с леден поглед, а всеки мускул по тялото му се напрегна в готовност за битка.

Катрин отвърна на погледа му. Сплашващите тактики на мъжа ѝ отдавна бяха престанали да ѝ въздействат. И преди ѝ беше повишавал тон безброй пъти, когато се разгневеше, но никога не се беше стигало до физическо насилие, и тя беше сигурна, че и занапред ще е така. Челюстта ѝ се изопна, когато стисна зъби. Този път нямаше да я накара да избяга от стаята. Този път щеше да стане по нейния начин, а съпругът ѝ можеше да върви по дяволите.

— Ще изгониш жена си отвън в това време? — попита, посочвайки към прозорците, където дъждовните капки продължаваха да се разбиват като камшик върху стъклото. — Това би било проява на лоши маниери, Маркърс, дори и за теб. Но от друга страна, ако не бях твоя съпруга... — Тя изчака малко, за да има време да схване намека, след което продължи: — Е, тогава със сигурност би имал всички права да ме отпъдиш навън. — Сдържайки дъха си, тя зачака отговора му. Катрин не искаше да си пати от природните стихии, но ако това значеше, че ще се освободи от мъжа си веднъж завинаги, щеше да изтърпи почти всичко.

Маркърс потърка наболата брада на брадичката си и се загледа обратно в пламъците с посърнало изражение.

— Това ли искаш наистина, Катрин?

— Да! О, да, точно това, Маркърс. Не сме един за друг — проплака тя, извивайки ръцете си. — Не виждаш ли? Не сме щастливи вече. Не сме били щастливи от дълго време.

Една горчива усмивка изкриви устните му.

— Това ли би трябвало да представлява брака? Щастие? Вярвам, че според висшето общество нашият е доста общоприет, не си ли съгласна?

— *Не!* — избухна тя, изненадвайки и двамата им с пълната сила на гласа си. Очите на Маркърс се разшириха и той направи крачка назад. — Не — повтори отново, този път по-тихо, поемайки си въздух, за да се успокои. Нямаше да ѝ е от полза, ако сега избухнеше. Сърцето ѝ биеше като на пойна птичка, пърхащо и бързо, сякаш цялото ѝ тяло можеше да усети, че това, по което копнееше, почти беше в ръцете ѝ. Пренебрегвайки гордостта си, тя прилепи длани пред себе си в умолителен жест и се взря в него. — Ако някога изобщо си ме обичал, ще направиш това за мен, Маркърс. Моля те. Моля те. За наше добро е.

— За наше добро — повтори той подигравателно. Една тъмна вежда се повдигна. — Беше ли за наше добро, когато скиташе из Лондон и вдигаше полите си за всеки богат мъж, който те пожелае?

Катрин ахна и се отдръпна, сякаш я беше зашлевил. Бузите на Маркъс бяха пламнали, като че ли жестоките думи бяха шокирали дори и него. Обръщайки се, той се загледа в огъня, който хвърляше сенки по мрачния му профил. Секундите станаха минути, а минутите сякаш часове, когато той проговори най-накрая.

— Ще ти дам проклетия развод, но преди това искам да направиш нещо за мен — каза през стиснати зъби.

— Всичко — отвърна Катрин незабавно. Сърцето ѝ заби в гърдите, когато я заля вълна от еуфория. Най-накрая... Най-накрая... беше на една услуга разстояние да се освободи от съпруга си завинаги.

Протягайки дългите си ръце, Маркъс стисна дървената рамка на камината и се приведе напред към пламъците, оставяйки се да огреят лицето му с трепкащата си светлина. Отне му миг да подреди мислите си, сякаш искаше да претегли и прецени всяка дума, преди да бъде изречена.

— Не желая да се женя отново — поде най-накрая. — Разбрах, че нямам търпението, нито времето, което изисква една съпруга, а и една любовница може да задоволи нуждите ми също толкова добре. Но любовницата не може да ме дари с наследник, поне не и със законен, а при липсата на други роднини, отговорността титлите на Кенсингтън да останат в рода Уиндфеър лежи върху моите плещи. Дари ме със син, а аз ще ти дам развод. Справедлива уговорка, не мислиш ли?

Бедната Катрин беше толкова изумена, че устните ѝ се отвориха и затвориха десетки пъти, преди най-накрая да издаде звук.

— Аз... ти... не, Маркъс. Не! Няма да направя подобно нещо. Не искам това от мен.

Той въздъхна и я погледна състрадателно през рамо, след което прекоси стаята, за да си налее чаша скоч. Повдигна я до устните си и отпи голяма глътка, пресушавайки я наполовина.

— Тогава ще продължим постарому. Ти в града, а аз в провинцията. Наистина е страхотно споразумение, моя скъпа, любима съпруго. Не разбирам защо те притеснява толкова.

Катрин захапа долната си устна и я задържа разтревожено между зъбите си, а мислите в главата ѝ препуснаха ожесточено. Дете... С

Маркърс бяха опитали да заченат такова след сватбата, но се беше оказало неуспешно. Боеше се, че е безплодна, но не беше споделяла страховете си с мъжа си. Беше ли цената на тялото ѝ твърде висока за плащането на свободата си?

— Чакам, Катрин.

— Добре! — отсече тя, а очите ѝ мяхаха мълнии. — Ще направя какво искаш, но при едно условие.

Чашата със скоч застина пред устните му.

— Ще го направиш?

— Да — просъска тя, отмятайки глава назад. — Ще го направя. Ако това е единственият начин, по който мога да се освободя от теб, тогава ще го сторя, но няма да изпитам и капка удоволствие от акта.

— Няма проблем. Аз ще изпитам достатъчно и за двама ни — отвърна грубо той.

Ръцете ѝ се свиха в малки, гневни юмручета. Пое дълбоко въздух, борейки се да укроти лавината от емоции, които се сменяха на лицето ѝ.

— Но и аз имам едно условие. Ако след два месеца не съм заченала, ще се съгласиш на развод.

— Това не е предложението, което направих.

— Не, но е единственото, на което ще се съглася. — Катрин се изправи в цял ръст и се взря в него, без да мига, черпейки сила от мисълта, че след два месеца щеше да е завинаги освободена от него. Не се притесняваше, че от интимността им в действителност щеше да се роди дете, тъй като щом не бе успяла да зачене преди, едва ли и сега щеше да се случи. Даже една от нейните приятелки се беше опитвала с години да зачене, но без успех. Нямахше да е най-приятната ситуация да лежи отново под съпруга си, но беше нещо, за което щеше да се жертва с охота, стига това да ѝ донесеше независимостта.

— Една година — каза Маркърс.

— Два месеца — контрира бързо Катрин.

— Шест месеца.

— Един.

— Добре — каза през стиснати зъби. — Нека са два.

Тя прикри усмивката си зад ръка.

Маркърс се намръщи.

— Качи се да се измиеш и да свалиш тази мръсна рокля — изрече той. — Не искам кал по чаршафите си.

Усмивката на Катрин се стопи.

— И-искаш да спим заедно т-тази нощ? — заекна тя. Усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ заедно с внимателно изградения ѝ самоконтрол.

Маркът присви небрежно рамене.

— Защо не? Ако имам само два месеца, не виждам защо трябва да губя време.

— Д-да, предполагам — промърмори тя. Бяха изминали повече от три години, откакто бе била в Уудсгейт, но си спомняше пътя към главната спалня, сякаш меденият им месец беше вчера. Изправяйки гърба си до такава степен, че всеки момент можеше да се прекърши, тя събра мокрите си поли, обърна се на пети и тръгна нагоре по стълбите, без да поглежда назад.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маркърс наблюдаваше величественото оттегляне на Катрин по стълбите. Очите му обходиха снажните й извивки и се зачуди дали знаеше колко прилепнала беше мократа й рокля към гърдите и колко го беше възбудило това.

Изпъвайки гръб, той се върна до бюфета, за да си налее още скоч. Кристалната чаша отразяваше изражението му и той се замисли над резкия, неочакван обрат, по който беше поел животът му. След няколко минути щеше да лежи до жена си в леглото, в което я беше любил за пръв път. В което й беше шептял неприлични думи, които я бяха карали да се изчервява и на което беше стигала до върха с викове на екстаз. Където любовта му към нея беше пулсирала по тялото му като опиат и всяка негова мисъл беше свързана с нея. Спомняше си всяка секунда, всеки момент и всяка глътка въздух, поета в това легло. Това бе неговият рай, преди да падне в ямите на ада.

Маркърс знаеше, че Катрин вярваше, че е бил с други жени, откакто бе изстинало брачното им ложе, но за разлика от приятелите си, които открито се хвалеха със завоеванията си и жадно търсеха нови, бе запазил целомъдрие. Ако не можеше да има жена си не искаше да има никоя друга, тъй като тя щеше да му даде едно жалко подобие на удоволствието, което бе получил в обятията на съпругата си.

Колко ли други мъже бяха изпитали същото удоволствие? Колко бяха опитвали сладкият нектар на устните й, бяха докосвали нежната кожа на бедрата й? Колко бяха докосвали това, което по право се полагаше единствено на него? С яростно проклетие Маркърс пропъди лошите мисли от главата си. Прокара длан през косата си, приглаждайки назад тъмните кичури коса от челото в жест на тревога, който Катрин би разпознала на секундата, ако го беше видяла.

За един кратък миг се зачуди дали да не довърши скоча и да изпадне в безсъзнание до камината, но бързо пропъди идеята. Не, скъпата му съпруга нямаше да прекара и една нощ повече без него.

Най-накрая щеше да получи това, което искаше — Катрин да си плати за непроситимото предателство.

Маркърс чувстваше краката си като направени от дърво, докато се изкачваше по стълбите. Беше си отделил достатъчно време да се приготи в една от стаите за гости в другия край на коридора, наслаждавайки се мрачно на факта, че Катрин вероятно вече беше в леглото му и ставаше неспокойна с всяка една изминала секунда, в която него го нямаше. Изхлузи ризата през глава с едно умело движение и изрита ботушите за езда в ъгъла. Облечен единствено с износен чифт бричове, които прилепваха плътно по бедрата му и ясно очертаваха нарастващата издутина между краката му, той прекоси коридора и пристъпи в спалнята.

Стаята беше тъмна, като изключим една-единствена свещ, която блещукаше на малката масичка до леглото. Огриваше всичко с мека светлина и Маркърс успя само да забележи беглите очертанията на фигурата ѝ под завивките. Когато я приближи, тя се размърда и премести, а изпод жълтото одеяло се показва главата на Катрин.

— Толкова се забави, та помислих, че си припаднал долу — каза тя язвително. Раздразнението в очите ѝ му показваше, че се беше надявала наистина да е така, и Маркърс не можа да сдържи усмивката, която повдигна крайчетата на устните му.

Наистина ли бе мислил, че жена му ще го очаква трепереща от страх? Катрин можеше и да е много неща, но страхливка не бе едно от тях. Щеше да се бие със зъби и нокти, преди да отдаде и инч от себе си, и, Господ да му е на помощ, не би се примирил с нещо по-различно.

— Изгарям от нетърпение да видя колко си научила за изкуството да доставяш наслада на един мъж. Преди беше доста неопитна — каза той. Вдигайки едното си коляно на леглото, той се приведе напред, разтваряйки ръце встрани на одеялото в идеалната поза за нахвърляне.

Катрин му изсъска като попарена котка, след което дръпна завивките до брадичката си.

— Сигурна съм, че червенокосата ти курва те е задоволявала добре.

— Не съм бил с друга, откакто бях с теб, Катрин — каза спокойно.

Тя изсумтя.

— Сякаш ще ти повярвам?

Той присви рамене.

— Вярвай в каквото искаш.

Мяташе му мълниеносни погледи, докато той се отмести назад, като започна да развързва връзките на бричовете си бавно и преднамерено. Когато приключи, те се свлякоха надолу по голите му крака и той пристъпи извън тях, за да се изправи неподвижно пред жена си, оставяйки я да му се наслади. Тя задържа погледа си върху лицето му, но руменината по бузите ѝ му подсказа, че беше напълно наясно с настъпилите промени в тялото му много по-долу от носа и брадичката му. Една твърда и тъжна усмивка се появи на устните му и той се плъзна по леглото с премерената грация на лъв, който всеки момент щеше да се нахвърли върху жертвата си. Катрин се опита да се премести заедно със завивките до ръба на леглото, но той хвана одеялото с едната си ръка и го дръпна надолу с такъв замах, че я накара да ахне от възмущение.

— Със сигурност вече не си толкова срамежлива? Или може би мъжете, с които си спала, харесват преструвките ти на девица — подигра се той, дори когато очите му изпиваха всеки инч от изкусното ѝ тяло. Беше се съблякла по една много тънка и мокра долна риза, преди да се мушне в леглото. Тънката материя прилепваше като втора кожа по всяка извивка на тялото ѝ и зърната на гърдите ѝ настръхнаха под жадния му поглед. Той се засмя гърлено, когато тя скръсти ръце пред гърдите си и се намръщи.

— Просто приключвай вече — сепна му се тя, но Маркът поклати глава бавно и се премести напред, докато не хвана скованото ѝ тяло в капан под своето, карайки сапфирените ѝ очи да се ококорят.

— Не — отвърна нежно той, — няма да го направя толкова лесно за теб. — Привеждайки глава, той зарови лице в очарователното място между рамото и шията ѝ, където знаеше, че е най-чувствителна, и я усети как потръпна. Дъхът му секна в отговор и той потърси трескаво устните ѝ, покривайки ги със своите с пламенна страст, която предаде отчаяния му копнеж.

Но вместо да се разнежи и да се отдаде на целувката му, тя остана скована като дъска със стиснати зъби и очи.

— Разтвори устни — изръмжа той.

Тя поклати глава.

— По дяволите, Катрин, не ми върти номера — предупреди той. След което със зловещо нежен глас каза: — Няма да ти харесат последствията. — Ръката му се плъзна между телата им, за да обгърне гърдата ѝ и палеца му започна да прави бавни и мъчителни кръгове около зърното ѝ.

Тя ахна и изви гръб под допира му, а той завладя устата ѝ с триумфално ръмжене. И все пак тя продължи да се бори, отказвайки да му се отдаде напълно, докато не беше вкусил всеки инч от меките ѝ устни. С лек стон те се разтвориха и езикът му се плъзна в тъмните тайни на устата ѝ, вкусвайки я така, както трябваше да бъде вкусена. Тя отвърна на целувката му, колебливо в началото, след което със същата страст като неговата, докато стенеше, въздишаше и скимтеше в отворената му уста. Повече. Той искаше повече.

С неистова сила Маркърс откъсна устни от нейните, за да издърпа нетърпеливо ризата ѝ, дърпайки деликатната материя с пръсти, а след това със зъби, докато не разкри гърдите ѝ.

— Толкова красива си, колкото си спомням — каза дрезгаво, когато погледът му се спусна надолу по порцелановата ѝ кожа, спирайки се върху тъмнорозовите ѝ зърна и леката руменина на гърдите ѝ.

Катрин го погледна срамежливо изпод вежди, захапвайки притеснено долната си устна в жест, който беше едновременно сладък и изключително еротичен.

— Маркърс? — прошепна тя.

— Да, сладка моя?

— Би ли... би ли ме целунал отново?

С дрезгав смях той наведе глава и улови устните ѝ в изпепеляваща целувка, която остави и двамата им без дъх и с копнеж, за който нямаше да си признаят. Плъзгайки устните си греховно бавно надолу по изящната извивка на шията ѝ, той спираше да захапва и облизва тук и там, докато зъбите му не попаднаха на лявото ѝ зърно, което пое между устните си и засмука диво. Тя се изви под него и

извика, стискайки косата му с пръсти, които след това прокара го по гърба му като котка, карайки кожата му да потръпва.

Устните му се плъзнаха надолу до ръба на ризата ѝ, а след това още по-надолу, докато чевръсто отместваше мокрия плат от кожата ѝ я откри изцяло. Беше перфектна — от сладките извивки на гърдите ѝ до изваяната форма на бедрата ѝ. Изпиваше я цялата, първо с очи, а след това ѝ с устните си. Тя се опита да затвори крака и да се извие настрани, когато усети дъхът му върху най-интимната част от тялото си, но той спря трескавите ѝ движения, като притисна стройните ѝ крака към леглото.

— Позволи ми — каза дрезгаво. — Просто ми позволи, Кат.

Предавайки се, тя отпусна тяло, след което извика в почуда, когато езикът му си проправи път през меките ѝ къдрици до чувствителната ѝ женственост. Той ближеше, захапваше нежно, целуваше и въздъхваше, докато тя не започна да се гърчи безпомощно под него и със задъхано ридание свърши в устата му.

Не можеше да издържа повече. Едно властно ръмжение избуха от гърдите му и той я повдигна, притискайки я плътно до себе си. Когато навлезе в нея, тя го посрещна с ръце, увити около тялото му, и устни, които извикаха името му, а нарастващият ритъм между двете им тела, преди да се понесат към блаженството, им беше познат до болка.

Когато Катрин се събуди на следващата сутрин, беше сама. За няколко скъпоценни минути бе останала неподвижна, с отпаднало тяло, вглеждайки се в дървените греди и измазания таван, докато се опитваше да събере мислите си. *Какво беше направила?* Беше спала с мъжа си отново, това беше сторила. И, Бог да ѝ е на помощ, беше ѝ харесало. Не, поправи се тя, когато устните ѝ се разтвориха в безпомощна въздишка. Не беше ѝ харесало просто. Беше се наслаждавала, стенела и чувствала обичана.

Обичаше Маркъс.

Мърморейки една от любимите ругатни на мъжа си под нос, Катрин стана от измачканото легло и започна да търси разхвърляните си дрехи. Ненавиждаше идеята да облече отново мръсната си риза и още по-мръсната пътническа рокля, но освен ако Маркъс не беше отишъл да прибере нещата ѝ, докато тя спеше...

— О, божичко — изрече в почуда, когато очите ѝ попаднаха върху трите познати куфара, наредени спретнато до големия орехов шкаф, който бяха получили като сватбен подарък от някакъв отдавна забравен далечен роднина.

Без да обръща внимание на голотата си, Катрин полетя през стаята и коленичи пред най-големия сандък. Отвори се лесно под чевръстите ѝ пръсти и тя ахна от истинско удоволствие, когато видя пластовете с меки, чисти ризи, сгънатите чорапи и сплесканите бонета. Другият куфар беше пълен с роклите ѝ, а последния със значителната ѝ колекция от обувки. „А Ана каза, че съм прекалила с багажа“, намръщи се Катрин. В нейните представи не съществуваше такова нещо като прекаляване с багажа.

Избра една бледожълта рокля, чиято семпла кройка ѝ позволяваше да я сложи без помощ и се облече набързо, като замени обичайното бельо с риза и жартieri с цвят на слонова кост.

Безнадеждно заплетената ѝ кичури представляваха проблем, който Катрин разреши, като безмилостно откъсна една от копринените панделки на бонетата си и я използва, за да върже косата си на опашка. Не беше спретнатият и сръчно направен кок, с който беше свикнала, но щеше да свърши работа. Както обичайно, пощипа бузите си, за да придаде малко цвят на бледата си кожа и с това вече беше готова да се изправи пред съпруга си.

Намери Маркърс да седи на масата в кухнята с опънати напред крака и ръце, поставени лениво до преполовена купа с овесена каша. Погледна към нея, когато влезе в стаята и веждите му се свиха образувайки едно злоецо „V“ в горната част на носа му.

— Здравей — каза Катрин, усмихвайки се колебливо. В стомаха ѝ пърхаха пеперуди, а кожата ѝ ставаше неестествено топла, когато се сетеше в детайли какво беше ѝ направил Маркърс миналата вечер... Как устните му я бяха докосвали и засмуквали. Как пръстите му знаеха точните места, които да ѝ доставят удоволствие. Колко сладострастно беше чувството от плъзгащото му се тяло по нейното и неговият...

— Какво искаш? — попита рязко той.

Внезапно пеперудите ѝ се превърнаха в кълбо от отчаяние и Катрин изби от главата си всяка една блудкава мисъл за любеното им. Беше ясно, че съпругът ѝ не споделяше нежното ѝ настроение, а и защо да го прави? Наистина ли бе такава глупачка да вярва, че една

нощ в Рая ще ги избави завинаги от Ада? Маркърс не искаше нищо друго от нея, освен наследник, и тя не можеше да си позволи да изгуби контрол над строго сдържаните си емоции, не и сега, когато беше толкова близо да се освободи от него.

Повдигайки брадичка, тя сплете ръце пред тялото си и го изгледа надменно.

— Щях да ти благодаря, че си донесъл куфарите ми, но вече се отказах.

— О, отказала си се, а? — попита той.

Внушаваше ли си, или той се опитваше да не се засмее? Тя се намръщи. Маркърс не се усмихваше, смееше или радваше на нищо друго, освен на проклетите си счетоводни книги. Мъжът, в който се беше влюбила, вече го нямаше и нищо нямаше да го върне обратно. Не го ли беше разбрала по трудния начин? „Бъди сдържана“, напомни си строго. „Не си позволявай да чувстваш нищо. Ако чувстваш, той може да те нарани, а ти няма да преживееш повече болка.“

— Да, точно така — отвърна хладно тя. — Защото трябваше да ми донесеш нещата още снощи, за да не си лягам в леглото с мокри дрехи. Без съмнение ще се разболея от пневмония или друга ужасна болест, и то заради вродената ти мързеливост.

— Вродената ми мързеливост, а? — повтори той и този път нямаше как да сбърка усмивката, която изви устните му и повдигна ъгълчетата на очите му. — Предполагам същата тази моя, ъ, „вродена мързеливост“ те накара да викаш името ми снощи?

— Маркърс! — Бузите ѝ станаха яркочервени.

— Какво? — попита той невинно.

— Не б-бива да говориш така — заекна тя.

Хваната неподготвена от необичайно закачливото му настроение тя прекоси малката кухня и се загледа през прозореца. Стъклото беше замъглено и в отчаяна нужда от почистване, но все пак успя да види, че на ясното небе нямаше и облаче. Полетата, обсипани с диви цветя, които растяха на всички посоки, правеха пейзажа красив като картина. Беше забравила колко прекрасно беше тук, далеч от суматохата и суетата на Лондон. Играейки си разсеяно с един кичур коса, който се беше изплъзнал от копринената ѝ панделка, се зачуди какво ли правеха трите ѝ най-добри приятелки без нея. Захапа устна, за да сдържи усмивката си. Греховни неща, без съмнение.

Имаха си шега помежду си, че измежду тях четирите, въпреки репутацията си, Катрин беше най-непорочната. Само Маргарет, Грейс и Жозефин знаеха, че бе останала вярна на Маркърс. Беше ѝ по-лесно, като знае, че приятелките ѝ разбираха безкрайната ѝ преданост, за разлика от мъжа ѝ. Всички те я бяха съветвали да му разкрие истината, но упоритостта ѝ беше препятствие, което не можеше да преодолее. Ако Маркърс я беше попитал дали е прелюбодействала, щеше да му отвърне с истината, но той никога не го бе направил. Въпреки това той продължаваше да вярва на слуховите и спекулациите, вместо на жена си, и затова — което бе по-сериозно и от факта, че я беше напуснал — Катрин никога нямаше да му прости.

— Харесвам косата ти така — прошепна внезапно Маркърс в ухото ѝ и тя подскочи, тъй като не го бе чула да става от масата. Големите му ръце обхванаха тънката ѝ талия и я придърпаха назад, докато дупето ѝ не се притисна леко в слабините му. Можеше да усети твърдостта на възбудата му дори през полите си и с всички сили успя да се овладее, въпреки че предателското ѝ сърце заби учестено. — Пусната и развяваща се, както я носеше преди — продължи той, прокарвайки устни по извивката на ухото ѝ, а след това по челюстта ѝ.

Тя затвори очи и се хвана за перваза на прозореца.

— Маркърс, моля те, не го прави.

— Кое? — Ръцете му се повдигнаха бавно нагоре по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ, като пръстите му започнаха да правят малки кръгчета по жълтата материя, докато зърната ѝ не се втвърдиха. — Ухаеш на теменужки и слънце — прошепна той.

Тя захапа устна, за да спре въздишката си на безпомощно предаване и така се беше сковала на място, че се страхуваше да не се счупи на парчета. Но щеше да е по-добре да се разпадне на хиляди парченца, отколкото той да видеше несподеляната любов в очите ѝ.

— Ако искаш да се забавляваш, намери си някоя курва, Маркърс — сопна се тя. — Някоя, която ще се наслаждава на докосването ти, защото аз не мога да го понасям! Съгласих се да споделям леглото ти, но няма да допусна да бъда... *опипвана* в кухнята!

Той я завъртя толкова бързо, че зъбите ѝ изтракаха болезнено. Очите му блеснаха и за пръв път тя усети трепкащ страх ниско в корема си.

— Маркърс, аз...

— Защо ми е да си търся курва, като си имам една точно пред мен? — попита ехидно, като премести тежестта си напред и я улови в капан между твърдото си тяло и прозореца. Сега ръцете му не бяха нежни, докато се плъзгаха нагоре по тънката ѝ талия и тя извика, когато стиснаха гърдите ѝ болезнено.

— Спри! Маркърс, какво те прихвана? Пусни ме веднага!

— Защо? Нали даваш на другите мъже да те докосват. Не ти ли харесва точно това — да се държат с теб като с курва каквато си? — изръмжа той и наведе глава, за да обладае устата ѝ с целувка, която бе предназначена да нарани. Придържайки я към прозореца с тялото си, той пусна една ръка, за да постави длан на най-интимната ѝ част през роклята в грозно преувеличение на удоволствието, което ѝ бе доставил изминалата вечер. Сега пръстите му ѝ доставяха единствено болка, не удоволствие, а когато се опита да се измъкне, той уви дългата ѝ коса с другата си ръка и разкъса копринената панделка.

Сълзи, породени от паника и болка, запариха в очите ѝ. От устните ѝ се отрони стон. Беше останала без опции да се защити от Маркърс, затова захапа езика му с всичка сила.

С едно грубо проклетие Маркърс я пусна незабавно и залитна назад с очи толкова потъмнели, че на фона на бледата му кожа бяха като черни. Той преглътна с усилие.

— Катрин... Кат... аз... никога... съжалявам... не знам какво ми стана... моля те, аз... — Той протегна ръка към нея, но тя му се изплъзна и задъхвайки се, се втурна към входната врата.

— Ти си чудовище. Чудовище! И аз те м-мразя! — изрева измъчено. Отвори вратата толкова рязко, че се тръшна в стената, и избяга, сякаш хрътките от Ада бяха по петите ѝ.

Маркърс си пое дълбоко въздух, когато входната врата се затвори с трясък. Избърса уста с ръкава на ризата си и забеляза петната кръв, които изцапаха белия плат. Като в транс се запрепъва из всекидневната и удари ръце върху бара, карайки бутилките да подскочат и да се разклатят. Погледна ръцете си така, сякаш принадлежаха на друг, тъй като със сигурност не бяха неговите ръце, които държаха жена му с гняв и жестокост. Не бяха неговите ръце тези, които щипаха и нараняваха нежната ѝ кожа. Не бяха неговите ръце тези, които напълниха сапфирените ѝ очи със страх и омраза.

Той стисна длани в юмруци. Катрин беше права. Той бе чудовище.

Бутилката със скок беше на мястото, където я беше оставил предната вечер. Изгълта първата чашка без да мигне даже и си наля отново. Алкохолът му се подиграваше, като го караше да се чувства недосегаем, и с проклятие Маркът засили чашата към стената, където се разби на парчета. Краката му затрепериха от тежестта на вината, той се строполи в кожения стол и зарови лице в дланите си.

Какво се беше объркало? Бяха толкова щастливи. Толкова сигурни в любовта си един към друг. Не беше си представял, че ще открие някоя като Катрин. Някоя толкова мила и любяща. Добра и сърдечна. Но я беше открил и след това изоставил. Изостави я, когато го умоляваше да остане, само за да се завърне и да я изостави отново. Той я беше подтикнал в обятията на други мъже. Тя беше млада и наивна, невинна булка на осемнадесет. Беше я оставил на вълците, за да трупа богатство, и какво му беше донесло това? Парите му не го топлеха през студените нощи. Не го целуваха за добро утро. Нямахше да сложат бебе в детската стая. Беше глупак. Егоистичен, арогантен глупак.

Маркът се изправи рязко. Това беше шансът му, осъзна той, като си пое въздух. Шансът му да оправи нещата. Да поправи щетите, които беше нанесъл. Имаше нужда от Катрин в живота си. Дори с буйния ѝ нрав, нюхът към драматизма и глупавите ѝ настроения тя правеше живота му по-добър. По дяволите, правеше него по-добър човек.

Искаше да види нослето ѝ да се набръчка отново от смях. Да я придърпа към себе си и да я целува до припадък по средата на деня, без да има причина. Да я носи до спалнята, когато заспи пред камината с книга в ръце, и да я събужда с езика си. Искаше жена си обратно... и каквото и да му струваше, щеше да я получи.

ПЕТА ГЛАВА

Беше късно следобед, когато Маркърс най-накрая откри Катрин зад къщичката, свита в сенките на един огромен дъб. Беше търсил навсякъде, където се беше сетил — първо в конюшната, после в малката овощна градина, в която бе прекарвала часове в опити да я нарисова — при това неуспешни, припомни си той с тъжна усмивка; Катрин имаше много таланти, но рисуването не бе едно от тях — и беше поел надолу по пътя, мислейки си, че може би беше напуснала Уудсгейт, но се сети за величествения дъб, под който си беше почивала през медения им месец, и се върна.

Приближавайки я, си помисли, че бе задрямала, докато не повдигна разтревожено глава като сърна. Изправи се бързо на крака и изтупа няколко стръкчета трева от дългите си поли. Когато най-накрая повдигна брадичка, обвинението в хладните ѝ сини очи беше като плесница по лицето му. Маркърс залитна назад, когато по челото му изби студена пот. Изведнъж спечелването обратно на доверието ѝ не му изглеждаше толкова проста задача.

— Кат. Толкова много съжалявам... — започна той дрезгаво, но тя го прекъсна, като повдигна пръст във въздуха.

— Не си хабете думите да се извинявате, лорд Кенсингтън. Ако не друго, аз ви дължа извинение. Не трябваше да идвам тук. Изпратих вест до най-близкия град, че се нуждаем от карета, която да ме върне обратно в Кенсингтън. Оттам ще си събера багажа и ще замина възможно най-бързо за Лондон. — Гласът ѝ беше премерен, а изражението ведро. Със същите маниери можеше да говори за времето и Маркърс се изненада от спокойствието ѝ.

Беше очаквал, че ще му е бясна. Да вика и да хвърля неща, както правеше всеки път, когато избухнеше. Или най-малкото да го накаже с мълчание, което беше счела за необходимо само веднъж досега, когато неволно бе забравил за рождения ѝ ден. Заслужаваше всички тези неща и много повече за всичко, което ѝ бе причинил, но това... Не знаеше как да реагира на това...

— Ами развода?

„Да му се не види.“ Разгневен на себе си, Маркърс прокара ръка през тъмната си коса и обхвана врата си с длан, като стисна напрегнатите си мускули. Нямаше намерение да споменава проклетия развод. Нищо не вървеше така, както си го бе представял в съзнанието си. Предполагаше, че Катрин ще ридае, а той ще я поеме в обятията си и ще я замоли за прошка, след което ще ѝ признае за неугасващата си любов. Вместо това тя стоеше напълно уравновесена пред него без следа от сълзи по красивото си лице, а той беше този, който се държеше като истерична девойка.

— Вече не желая да се развеждам, Маркърс. — Една нежна усмивка се появи на устните ѝ, карайки я да изглежда смутена. — Беше детинско от моя страна да поискам подобно нещо, за което се извинявам. Бракът ни е удобен и за двама ни. Беше изключително егоистично от мен да променям това.

Нещо в гърдите му се стегна.

— Значи желаяш да останем женени? — попита моментално той. Затаи дъх, тъй като знаеше, че животът му зависеше от отговора ѝ. Неговата скъпа, сладка Катрин. Обичта му към нея изпълни тялото му и му бе нужен целия самоконтрол, на който бе способен, за да не скъси разстоянието помежду им с една крачка и да не я поеме в обятията си. Имаха да наваксват за много години в изгубено време. Разбира се, втори меден месец беше направо належащ. Можеха дори да го прекарат тук в Уудсгейт. Да се разхождат из полетата и горите през деня, а през нощта да се любят страстно. Щеше да е както преди, когато се бяха влюбили и целият свят беше в краката им. Той си я представи натежала с неговото дете и...

— Да, разбира се, че желая да останем женени. — Катрин го изгледа странно и Маркърс разбра със закъснение, че изражението му вероятно е разкрило копнежа, който толкова усърдно се бе опитвал да прикрие. Извитите ѝ вежди се сбръчкаха над носа ѝ, а устните ѝ се нацупиха. — Но ще бъде както досега, Маркърс. Аз ще пребивавам в жилището си в града по време на Сезона, докато ти управляваш бизнеса си от Кенсингтън. Със сигурност не си си помислил, че можем да живеем заедно, нали? — Музикалният звън на смеха ѝ го преряза като нож.

— Не ставай смешна — каза с насмешка, докато си мислеше това ли бе чувството да умреш отвътре. — Просто исках да се убедя, че няма да попадна на съпругата си, ако реша да се позабавлявам с някоя... женска компания.

За пръв път маската ѝ на сдържаност се пропука. Той я зачака да направи нещо, да каже нещо, което да му даде причина да се надява, че все още изпитва чувства към него, както той към нея, но тя пое дълбоко въздух и гневът, който за момент беше проблеснал в очите ѝ, избледня в примирие.

— Не, не бихме искали да се случи подобно нещо — каза тихо тя, като сведе поглед надолу към дивите цветя в краката ѝ. Наведе се, откъсна една голяма маргаритка и започна да къса белите цветчета едно по едно. Те западаха към земята в бавни кръгове. — Както казах, ще остана в Кенсингтън толкова дълго, колкото ще ѝ е необходимо на Хана, за да събере багажа ми. Когато си тръгна, ще можеш да забавляваш... гостите си колкото често пожелаеш.

— Просто се опитай да побързаш — отвърна той. Искаше да я нарани така, както тя го бе наранила, и когато я видя да потръпва от жестоките му думи, го обзе тъмно чувство на удоволствие.

Все още отбягвайки погледа му, тя присви рамене.

— Да, ще се постарая. Сега ако ме извиниш, бих искала да се върна в къщицката, за да се преоблека с по-подходяща за пътуване рокля. Каретата трябва да пристигне всеки момент. — Тя пусна цветето и избърса длани в двете страни на полите си.

Когато мина покрай него, той не се опита да я спре, нито се обърна да наблюдава как си отива. Вместо това коленичи и вдигна маргаритката, която тя беше захвърлила толкова нехайно, и я пхна в джоба си. Все още имаше едно останало цветче.

Катрин успя да измине половината път до Кенсингтън, преди тялото ѝ да се разтресе от рев и да си изплаче мъката в малката, подскачаща карета с мухлясал кадифен интериор и едно скърцащо колело.

Беше ѝ нужна цялата сила, която притежаваше, за да не се разпадне на парчета пред Маркъс. Беше го чакала да я вземе в обятията си и да я зацелува страстно. Да заличи от съзнанието ѝ

всички омразни неща, които беше казал и направил, с любовни слова и обожание. Даже ѝ се беше сторило, че видя нещо в онези сиви, буреносни очи... искра на съчувствие, зрънце копнеж, но явно се бе заблудила. Маркъс не копнееше по нея, нито ѝ съчувстваше. Не и на нея. Не и на никой и нищо. Той беше хладен мъж, неспособен на най-обикновени човешки чувства, и тя беше по-добре без него.

Нов порой от солени сълзи се стече надолу по бузите ѝ, когато се сети как беше говорил за любовниците си пред нея. Толкова се беше вгълбила в себе си в този момент, че нямаше идея какво беше отвърнала даже, мислеше само за това, че трябва да намери начин да си тръгне, преди да се е разпаднала в краката му и да го замоли да я обича. Представата за това колко близо беше да го стори, направо я ужасяваше. Катрин никога нямаше да се принизи пред някой и най-вече пред съпруга си — мъжът, за когото не означаваше нищо и който не можеше да я погледне, без в очите му да заблести отвращение.

Пристигнаха в Кенсингтън тъкмо когато слънцето започна да залязва. Когато Катрин излезе от каретата, сълзите ѝ бяха изчезнали, но лицето ѝ беше неестествено бледо, а очите ѝ зачервени. Щом видя камериерката си да чака до каретата, тя се усмихна и придържайки се за рамото на Хана, те изкачиха мраморните стълби и влязоха в слабо осветеното имение.

— Изглеждате изтощена, мадам — отбеляза Хана, а големите ѝ кафяви очи се присвиха подозрително. — Не сте ходили да посетите братовчед си в Единбург, нали? Вместо това сте отишли при него. О, мадам, защо сте сторили подобно нещо?

При нормални обстоятелства Катрин щеше да разкаже на Хана истории за пътуването си, докато пиеха горещ шоколад, но не и тази вечер. Тази нощ тя искаше просто да пропълзи до леглото и никога да не става от него.

— Моля те, приготви ми гореща вана — каза уморено. — И събери багажа ми. На сутринта заминавам обратно за Лондон.

— Лондон? — повтори Хана, а плътните ѝ устни се разтвори в почуда. — Та вие току-що пристигнахте, мадам.

— Да, а сега желая да се върна обратно в Лондон — отвърна Катрин по-остро, отколкото възнамеряваше.

Лицето на Хана посърна, а раменете ѝ се отпуснаха, когато тръгна напред, след като промърмори набързо „Да, мадам“.

Катрин никога преди не се бе отнасяла толкова рязко с камериерката си. Поколеба се, несигурна дали да отиде при Хана сега или по-късно, но прецени, че в момента не бе в състояние да изкупва вината си. Утре щеше да се извини за отвратителното си държане, след като се наспеше добре и върнеше емоциите си на място — заключени дълбоко, където нямаше да ги види никой, освен нея.

Бавно изкачи извиващото се стълбище и отиде направо в стаята си. Намираща се точно до главната спалня, тя бе любимото ѝ място в цялото имение, тъй като само тук можеше да види малко женско влияние. Беше я декорирала сама, избирайки различни нюанси на синьото за стените и весели жълти за завесите.

Стаята беше декорирана с намерението да се превърне в детска стая и изражението на Катрин се изкриви в съжаление, когато седна на ръба на леглото, за да развърже ботушите си. Какви планове бяха имали с Маркърс само. Първо да се оженят, след което да създадат семейство и да заживеят щастливо. Колко просто бе всичко тогава, когато най-трудното им решение беше колко деца да имат. Той бе искал четири, а тя шест. „Докато всички са момиченца със сини очи и златни коси, ще имаме колкото пожелаеш“, беше ѝ казвал.

„Колко наивна съм била“, помисли си с горчива усмивка. Наивна и безнадеждно глупава, за да си мисля, че приказките са реалност. Сега знаеше истината. Приказките съществуваха, за да успокояват разплаканите деца. Не бяха истински и със сигурност не ставаха реалност.

Когато напълниха ваната ѝ, тя се потопи бързо в горещата вода. Тялото ѝ пламтеше на места, на които не бе усещала плам от три години. Маркърс винаги бе бил внимателен, след като правеха любов. Приготвяше ѝ ваната и я носеше до нея, като измиваше тялото ѝ и премахваше всички болки от пламенното им любене. Много често влизаше при нея във ваната, а тя се облягаше мързеливо върху тялото му, докато ръцете му се връщаха на местата, които беше докосвал малко преди това. Преди да изстинеше водата, той я занасяше обратно до леглото, където я полагаше да легне изключително внимателно и я докосваше с устни...

„Спри“, заповяда си яростно Катрин. Тя седна във ваната, а откритата ѝ на студения въздух кожа настръхна. „Спри се веднага. Маркърс не те обича повече. Престани да мислиш за него.“

Хана се появи, за да постави хавлия под главата ѝ, за да може да се излегне цялата в дългата вана, но преди Катрин да успее да ѝ благодари, тя излезе сърдито навън. Пое си дълбока и успокояваща глътка въздух, затвори очи и се отпусна в ухаещата на рози вода, оставяйки я да се плъзга нежно по коленете и раменете ѝ. След няколко минути вече беше заспала.

Чувствени устни се плъзгаха по шията ѝ и надолу между гърдите ѝ. Затвори се около зърното ѝ и го засмукаха в гореща уста, чиито език се завъртя около връхчето, а зъбите нежно го захапаха. Катрин се загърчи под великолепно нападение и изви гръбнак, предлагайки се с дивото желание на някой, който копнееше за още.

Беше наградена с ръце, които се плъзнаха по тялото и към бедрата, след което се промушиха между тях и разтвориха нежно коленете ѝ. Тя се остави на лекия натиск и когато един пръст нахлу в меката ѝ сърцевина, не можеше да спре стона си. Към първия пръст се присъедини още един и те започнаха да се плъзгат с чувствен ритъм, който я накара да извика от удоволствие, преди устата ѝ да бъде пленена и завладяна в дръзка и изпепеляваща целувка.

По тялото ѝ плъзна огън, който я изгаряше отвътре и тя започна да се движи с дива и необузdana страст... подтиквана от суровите, неприлични и изключително детайлни неща, които любовникът ѝ прошепваше дрезгаво в ухото ѝ, докато пръстите му продължаваха да се движат в нея.

Беше твърде тъмно, за да види лицето му, но въпреки това знаеше кой беше той. Никой, освен съпруга ѝ, не я беше докосвал така, целувал така или любил така. Един гърлен стон се отрони дълбоко от гърдите ѝ, когато тя се понесе към ръба на капитулацията. Пръстите, които се движеха в нея, забързаха темпо, карайки бедрата ѝ да се повдигат и да молят за още. Тя извика името на мъжа си, когато я заля облекчение и потъна в тъмните бурни води.

Катрин се събуди с името на Маркърс на устните си. Замига и се изправи рязко, разплисквайки студена вода по краищата на ваната и на земята. Треперейки, тъй като водата беше изстинала отдавна, тя излезе и се уви в мека памучна роба. Завивките на леглото ѝ бяха отметнати и без да си прави труда да разресва възлите в косата си или да се подсуши, тя пропълзя под тежкото одеяло и остави сълзите ѝ да се стичат върху възглавницата.

ШЕСТА ГЛАВА

Лондон, Англия

Шест месеца по-късно

За пръв път, откакто беше дебютирала, Катрин не се появяваше на нито един бал, нито едно натруфено благотворително събитие или интимно вечерно парти, които бяха основните занимания през Сезона. Учудващо не ѝ липсваше и секунда от това, тъй като беше открила спокойния комфорт и радостта от четенето пред камината късно през нощта, разходките с приятелките ѝ из Хайд парк и прекараното време с родителите ѝ, които живееха само на две пресечки от нея.

Не беше чула и дума от Маркъс, докато седмиците се бяха превърнали в месеци и беше започнала да мисли по-малко за него, докато най-накрая беше започнал да нахлува в мислите ѝ само един-два пъти на ден. Въпреки че се бе опитвала да си попречи, не можеше да спре да се чуди къде беше и какво ли правеше. Беше ли се върнал в Кенсингтън? Прекарваше ли нощите си с някоя друга? Бяха ли щастливи? Мислеше ли някога за съпругата си?

— Отново го правиш — смъмри я нежно Грейс, изваждайки Катрин от мислите ѝ.

Двете приятелки вървяха бавно в Хайд парк с ръце, скрити в плюшените им маншони, и тела, покрити с дебели вълнени палта. Беше късен януари в Лондон и зимата не бе била благосклонна към града. Ботушите им скръцнаха по снега, когато се отдръпнаха настрани, за да направят място на една шейна, и Грейс се залюля върху един леден участък, преди да си възвърне равновесието с печална усмивка и да поклати глава.

Леко закръглена с гарвановочерни коси и небесносини очи, които говореха за ирландското ѝ потекло, Грейс беше отчайващо некоординирана. Непохватността ѝ се беше превърнала в шега между приятелките ѝ, но потенциалните ѝ ухажори не я намираха за толкова забавна, когато подпалваше ръкавите им, подплашваше конете им или — най-лошото — когато падаха презглава в някое езерце по нейна

вина. В резултат на което все още не беше омъжена в напредналата си възраст от двадесет и четири — проблем, който изглежда никак не бързаше да разреши.

— Правя какво? — Гласът на Катрин прозвуча приглушено, когато уви червеният си шал около лицето си така, че да се виждат само очите ѝ.

— Мислиш за лорд Кенсингтън — отвърна Грейс. Тъй като беше изгубила шала си преди час, когато беше паднала в една снежна преспа, намръщената ѝ физиономия беше напълно видима. — Нали говорихме за това? Повече пъти, отколкото мога да преброя! Мъжът е пълен мерзавец и трябва да си щастлива, че се отърва от него. Всички мислим така. — Под „всички“, разбира се, имаше предвид себе си, Маргарет и Жозефин.

Четирите жени бяха най-добри приятелки и бяха минали заедно през добро и зло още откакто се бяха срещнали в пансиона, който посещаваха. Всичките щяха да са при Катрин, за да я подкрепят, но Маргарет беше хванала настинка, а Жозефин беше на меден месец. Беше се омъжила преди четири дни и новият ѝ съпруг лорд Траверсън Гейтс я беше отвел до бреговете на Франция и нямаше да се завърнат до края на месеца.

— Знам — въздъхна Катрин. Тя килна глава, за да се загледа в оголените клони над тях, които пукаха и свистяха на вятъра. Слънцето залязваше, а спадащите температури караха тялото ѝ да потръпне.

— Готова ли си да се връщаме? Става доста студено.

Грейс се спря внезапно, десния ѝ крак се повдигна изпод полата ѝ и ако Катрин не беше се протегнала да хване размахващата ѝ се ръка, щеше да се прекатури като гърне. Вече привикнала с непохватността си, за да се смущава, тя се закиска и стисна рамото на Катрин през дебелото ѝ наметало.

— Какво щях да правя без теб? Хайде, нека се връщаме, преди да си се превърнала във висулка. Наблизо има едно хубаво магазинче за чай. Мисля, че се казваше „Туинингс“, а собственикът е Матю Туининг. Не е много оригинално, не мислиш ли? И леко надут, мен ако питаш. Ако аз някога отворя малка книжарничка, никога няма да я нарека „Грейсйс“. Можеш ли да си представиш какво биха казали хората? Ако някога срещна господин Туининг, можеш да си сигурна, че...

Катрин слушаше с половин ухо, докато приятелката ѝ бърбореше. Когато стигнаха до малкото магазинче за чай с весело украсените витрини и уютно огнище, което прашчеше в ъгъла, тя последва Грейс навътре, спирайки единствено за да изтропа с ботушите си да падне снега от тях и да възвърне кръвообращението в пръстите си.

Магазинчето беше претъпкано с хора, които също искаха да избягат от студа, но те успяха да открият една малка масичка близо до камината, която беше свободна. Грейс се затича покрай масата, за да вземе палтото на Катрин и се засуети покрай нея като загрижена квачка, когато Катрин се хвана за страните на стола и се подготви да сяда.

— Нуждаеш ли се от помощ? — попита Грейс, развявайки нетърпеливо ръце във въздуха.

— Не, не добре съм. Просто... трябва малко... готово. — Катрин въздъхна облекчено, когато се отпусна безцеремонно в стола. Моментално облечените ѝ в ръкавици ръце обгърнаха нарастващия ѝ корем и по устните ѝ разцъфна усмивка, когато усети лекото помръдване в отговор.

— Студеното време я прави енергична — промърмори повече на себе си, отколкото на Грейс, но приятелката ѝ имаше слух на лисица и не се забави с отговора.

— Трябва да лежиш в легло и да ядеш кифлички, не да се разхождаш из снега — смъмри я тя, клатейки пръста си.

— Здрава съм като бик — отвърна Катрин кратко. — И само в петия месец. Отказвам да се заключа в къщи само защото очаквам дете.

— Не бъди толкова драматична — каза Грейс, като завъртя очи. — Нарича се усамотение и се практикува от всяка бременна жена в Англия и отвъд.

— Освен от тези, които трябва да работят за прехраната си и все пак имат напълно здрави бебета, без да прекарват седмици в леглата си.

— Обоснован отговор — отвърна неохотно Грейс, но в очите ѝ заблестя любов, когато погледът ѝ се спусна към корема на Катрин, който беше очертан под широката ѝ рокля.

Катрин беше открила, че е бременна, малко след като се беше завърнала в Лондон. Беше мислила да пише писмо на Маркърс, но не след дълго сметна идеята за глупава. Дори в най-смелите си мечти не си бе представяла, че ще забременее през тяхната страстна нощ, и беше ужасена какво би направил Маркърс, щом разбере, че носеше наследника му, в случай че беше момче. Вече беше изгубила мъжа си, нямаше да може да живее, ако изгубеше и детето си.

Когато небето отвън започна да се смрачава, двете жени се изправиха и се сбогуваха. Грейс живееше с родителите си само няколко къщи по-надолу в обратна посока от градската къща на Катрин. Тя предложи да придружи приятелката си, но Катрин я побутна нежно напред и продължи сама.

Вятърът се беше засилил и снегът се виеше заедно с него, докато Катрин си проправяше път през оживените улици на Лондон. Беше бутана и блъскана, докато вървеше напред, но стискайки здраво дамската си чантичка, успя да се прибере без инцидент.

Спретната къща от кафяв камък, която се намираше се кована желязна ограда, беше подаръкът ѝ от Маркърс за сватбата. Нито един от двамата не бе предполагал, че един ден тя щеше да се превърне в нейно убежище.

Изморена от бързото темпо, което си беше наложила, Катрин се отпусна на първия стол, на който попадна, след като икономът ѝ взе палтото, шала и маншона и изчезна в кухнята да приготви чай. Тя затвори очи и започна да разтрива корема си с успокояващи, ритмични кръгове.

— Малко е късно да се разхождаш сама навън, не мислиш ли? — изрече провлачено от сенките болезнено познат глас.

С шумно ахване Катрин се повдигна рязко. Ръцете ѝ се приближиха към устата ѝ в безмълвно отрицание, когато Маркърс тръгна към нея от стената, на която се облегал, и застана пред нея със здраво стисната челюст и сиви очи като облаците отвън.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Катрин? — попита тихо. Погледът му се спусна надолу по тялото ѝ, задържа се за момент върху нежните извивки на корема ѝ и се върна обратно към зачервеното ѝ лице.

Устата на Катрин се отвори и затвори, но не можеше да изрече и дума. Със закъснение разбра, че почти всички свещи бяха изгасени и

наоколо не се виждаха слуги. Признаци, които трябваше да ѝ подсказват за присъствието на Маркърс, ако не бе толкова уморена.

— Аз... аз не... кога... какво *правиш* тук? — най-накрая успя да изрече. Сърцето ѝ блъскаше диво в гърдите. Тя си пое накърсана глътка въздух и покри корема си с ръце в защитнически жест, който веднага накара Маркърс да се намръщи.

— Няма причина да се страхуваш от мен — сопна се той. — Не съм дошъл да те нараня. Просто исках да знам защо криеш бременността си от мен. Мое ли е детето?

Прямотата на въпроса му беше искрата, която ѝ бе нужна, за да възвърне гласа си.

— Да — отвърна и защото нямаше какво друго да крие, продължи с глас, изпълнен с емоция и едва сдържани сълзи. — Бебето може да е само твое и на никой друг, Маркърс. Никога не съм била с друг мъж.

Той стисна зъби.

— Имаш предвид, откакто забременя. Не си била с друг мъж, откакто си забременяла.

— Не — Катрин възрази тихо. Погледна надолу към ръцете си. Златната ѝ венчална халка сякаш блестеше на бледата светлина и тя я завъртя притеснено, опитвайки се да открие правилните думи, с които да каже истината на мъжа си. — Имам предвид никога. Аз... аз трябваше да ти кажа по-рано, но ти никога не ме попита директно, а просто повярва на всичките слухове...

Тя усети лек натиск на коленете си и вдигна поглед, за да види Маркърс коленичил пред стола ѝ с неестествено бледо лице и почти трескаво блеснали очи. Беше отслабнал, откакто го беше видяла последно, и бузите му бяха хлътнали, а косата му занемарена. Изглеждаше окаяно.

— Какво говориш? — попита дрезгаво той.

Беше време — крайно време — най-накрая да му разкрие истината. Катрин преглътна трудно и продължи, за да направи точно това.

— Никога не съм ти изневерявала, Маркърс. Флиртувах, вярно е, но беше само за да те накарам да се върнеш при мен. Бях млада и суетна и ми липсваше толкова много, когато замина. Помислих си, че ако те накарам да ревнуваш, ще поискаш да ме задържиш близо до

себе си, но това само те отдалечи от мен. Защо си замина? Не ме ли обичаше?

В угълчетата на очите ѝ се събраха непролети сълзи, но тя ги задържа, тъй като инстинктивно знаеше, че това ще е последният ѝ шанс да се изясни със съпруга си, дори да бе само заради нероденото им дете.

Маркърс потръпна, сякаш го беше зашлевила. Затвори очи и си пое въздух.

— Обичах те с всяка част от душата си, но бях глупав и арогантен. Имах всичко, от което се нуждаех, но исках още. Когато се завърнах в Англия и повярвах, че си била в обятията на други мъже... полудях. Не исках да чувам причини, не можех да мисля. Натрупах богатството, което смятах за толкова важно, но жертвата бе твърде голяма. Разбирам го сега.

Пръстите му се вкопчиха в нежната кожа на бедрата ѝ, когато се приведе напред към нея с отчаяната си любов, изписана на лицето му, която я оставяше без дъх.

— Бих живял като просяк — прошепна болезнено, — ако това означава, че ще мога да прекарам още една нощ в ръцете ти.

— О, Маркърс... — По лицето ѝ се стекоха сълзи. За миг се озоваха в обятията си. Тя уви ръце около врата му и заплака към гърдите му, докато той прокара ръце в косите ѝ и зарови лице в шията ѝ.

Времето сякаш спря. Стаята се завъртя в кръг и Катрин се вкопчи за Маркърс с всичка сила. Той повдигна брадичката ѝ и целуна влажните ѝ бузи, слепоочието ѝ, носът ѝ... преди да се спре жадно на устните ѝ. Езиците им се преплетоха, те се притиснаха плътно един в друг и по тялото на Катрин се разля копнеж като гореща лава, която стигна до най-интимната ѝ част.

— Чакай, любима моя. — С напрегнато от усилието лице, Маркърс я хвана нежно за раменете и я отдръпна от себе си.

Катрин промърмори в протест, не харесвайки мисълта да се отдели от него дори и за секунда повече. Той се засмя тихо и се пресегна да прибере една къдрица зад ухото ѝ, а пръстите му се спуснаха по челюстта ѝ в нежна милувка.

— Все още трябва да говорим, а аз не мога да мисля трезво, когато те докосвам — призна Маркърс, а краищата на устните му се

извиха нагоре в намек за усмивка.

Погледът на Катрин се спусна надолу по тялото му към мъжествеността му, която беше изключително забележима в момента, и страните ѝ поруменияха. Захапвайки долната си устна, тя послушно отстъпи крачка назад и склочи ръце пред корема си.

— Д-да? — попита тя, неспособна да прикрие тихото пречупване в гласа си.

— Бяхме непоносимо жестоки един към друг, Катрин. Направихме и казахме неща — аз направих и казах неща — които не могат да бъдат лесно забравени или простени.

Сърцето ѝ се сви от болка. Щеше да я остави отново и, небеса, този път нямаше да го преживее. Не и сега, когато бе усетила каква би могла да е любовта помежду им. Една самотна сълза се стече от ъгъла на окото ѝ и заблестя на бузата ѝ като диамант. В нея беше събрана всичката болка и всяко предателство, което беше изстрадала, всяка безсънна нощ, която беше прекарала, и всяка надежда, която беше потъпквана.

Сепна се, когато усети нещо да се докосва нежно до бузата ѝ. Отвори с очи и наблюдава в безмълвно мълчание как Маркърс улови сълзата ѝ на палеца си и го пристисна към устните си.

— Не плачи повече, любима. Не мога да го понеса — каза дрезгаво той с подозрително навлажнени очи.

Катрин протегна сяпало ръка към него, той я хвана и я притисна към гърдите си. Под дланта си можеше да усети как сърцето му бие силно и отмерено и разбра.

Разбра, че миналото беше минало. Разбра, че трудностите, които ги разделяха някога, сега си събираха заедно. Разбра, че връзката, която имаха, можеше да бъде обтегната, но никога скъсана. И най-важното — разбра, че...

— Обичам те — каза пламенно.

— О, Кат — въздъхна той.

Радостен смях се откъсна от устните ѝ, когато той я взе в обятията си и я завъртя. Когато я остави да стъпи отново на крака, я задържа в прегръдката си и това, което прошепна в ухото ѝ, я накара да заплаче отново, но тези сълзи бяха от щастие, не от тъга, и усмивката, която озари лицето ѝ, можеше да си съперничи и със слънцето.

— Обичах те вчера, днес и ще те обичам всеки следващ ден. Ти си моето сърце, моята душа, моята причина да живея — завърши.

— Наистина ли? — попита тя, увивайки ръце около врата му.

Той се загледа нежно в грейналото ѝ лице и докосна устните ѝ нежно със своите.

— Наистина. А сега си събирай багажа. Нито едно мое дете няма да бъде родено другаде, освен в Кенсингтън. И най-добре започвай да свикваш там, съпруго, защото се опасявам, че Лондон никак не е за мен.

Опитвайки се да не се засмее, Катрин прокара пръст по лицето му и се заигра лениво с една тъмна къдрица.

— Как знаеш, че не е за теб? Аз го намирам за изключително прекрасно място — отвърна тя, като притвори очи, за да скрие дяволитото пламъче в очите си. Повече от всичко копнееше да се завърне при тихото спокойствие в Кенсингтън, но Катрин нямаше да бъде Катрин, ако се предадеше толкова лесно.

— Защото бях тук близо месец! — отвърна Маркъс. — Присъствах на всеки проклет бал, похарчих половината си богатство за благотворителност и изтърпях повече скучни чаени партита, отколкото мога да преброя.

— Наистина? — изненадано попита Катрин. Внезапно през лицето ѝ премина мрак, когато предположи защо мъжът ѝ е бил в Лондон толкова дълго, а не е дошъл да я види. Със сигурност не бе довел любовницата си с него, нали?

Виждайки изражението ѝ, Маркъс хвана ръката ѝ и притисна пръстите ѝ към устните си.

— Търсих *теб*, скъпа — каза раздразнено.

— Значи... си оставил любовницата си в провинцията? — попита колебливо тя.

— Никога не съм имал, нито някога ще имам любовница. За мен ти си единствената жена, лейди Кенсингтън.

Тя присви очи.

— Тогава защо не дойде тук веднага щом пристигна в Лондон?

— Защото съм упорит, глупав мъж — призна той с усмивка, — който се нуждаеше от внезапна среща с жена си, вместо да идва до къщата ѝ и да моли на колене за прошка.

Една руса вежда се повдигна нагоре.

— Не си падал на колене — отбеляза тя, прикривайки усмивката си с ръка.

— В името на... Ах, Кат, ще се подлудим.

— Несъмнено — съгласи се тя. — Спомняш ли си какво правехме, след като се скарахме? — попита срамежливо, пърхайки с мигли.

Внезапната твърдина опряна до бедрото ѝ ѝ подсказа, че Маркърс определено си спомняше. Тя изписка от радост, когато той я взе на ръце и заизкачва стълбите по две наведнъж, и се усмихна с лице към врата му.

Най-накрая съпругът ѝ се беше прибрал у дома.

ЕПИЛОГ

— Изглежда така сякаш ще припадне, не мислиш ли, Грейс? — Усмивайки се до уши, Жозефин стана от канапето, на което се беше изпънала, и погледна към салона, където съпругът на скъпата ѝ приятелка Маркъс изравяше дупка в прекрасния персийски килим с притесненото си сноване напред-назад.

— Наистина изглежда малко блед — съгласи се Грейс. Застанала на ръба на перваза на прозореца от другата страна на стаята, отчаяно се опитваше да се разхлади, като си вееше с ветрилото. Беше едва май, а температурите бяха необичайно високи за пролетта. Прикривайки прозявката си с ръка, тя се облегна на прозореца и притисна лицето си към стъклото. Беше наградена с временно облекчение от задушния въздух в стаята и се зае да отвори прозореца.

— Жо, ела и ми помогни.

Завъртайки очи, Жозефин се изправи и прекоси стаята с три елегантни крачки. Загледа се в прозореца за момент, след което застана на пръсти и повдигна резето в горната част.

— Ама наистина, мила. Никога ли не гледаш как работи дадено нещо, преди да се захванеш с него.

— Не се случва често — призна си Грейс със закачлива усмивка. Изкарвайки главата и раменете си през отвора, тя въздъхна облекчено. — Ах, много по-добре.

— Ще паднеш — предрече кротко Жозефин.

— Паднах от прозорец *миналото* лято — напомни ѝ Грейс с леко приглушен глас. — Не може да се случи два последователни пъти.

— Да, е, най-добре влез вътре. Лорд Мелбърн току-що пристигна.

Грейс се изправи толкова бързо, че си удари челото в долната част на прозореца. Мръщейки се, тя скочи от парапета, навяхвайки единия си глезен и заподскача из стаята като побъркан заек.

Наблюдавайки обичайният хаос, който съпътстваше приятелката ѝ където и да отидеше, Жозефин цъкна с език и отиде да посрещне

лорд Мелбърн, затваряйки вратите на салона след себе си, за да осигури време на Грейс да се приведе в ред.

Откри граф Теравю с херцог Кенсингтън. Двамата се бяха привели над бюфета в личния кабинет на херцога, но само единият от тях пиеше. Докато Жозефин ги приближаваше с обичайната си грациозна походка, лорд Мелбърн, уважаемият граф Теравю, отпи от чашата си с бренди, след което я остави до себе си на бюфета. От двамата мъже херцогът беше този, който изглеждаше като пиян, въпреки липсата му на пиете, и една дискретна усмивка се появи на устните на Жозефин, тъй като знаеше каква бе причината за състоянието му и това я развеселяваше изключително много.

— Добър ден, господа — каза, за да оповести за присъствието си.

— Лейди Гейтс, имате ли новини? Бяхте ли горе при нея? — Маркъс се олюля встрани от бара, а на лицето му се изписа тревога.

„Бях права“, помисли си Жозефин. „Наистина изглежда така, сякаш ще припадне всеки момент.“

— Никакви, драги — изчурулика тя. — И, не, определено не съм се качвала да я видя. Маргарет е единствената достатъчно смела за *тази* задача, а аз съм убедена, че когато има новини, ще слезе и ще ги сподели. Сигурна съм, че няма за какво да се тревожите.

— Няма за какво да се тревожа? — повтори пресипнало. — Та тя е горе вече четири часа!

— Раждането на дете отнема време, Маркъс — изрече провлачено лорд Мелбърн от бара. — Пийни едно-две. Ще се успокоиш.

— Маркъс вече не пие... — започна Жозефин.

— Вече не пия... — започна да отговаря Маркъс.

И двамата се бяха прекъснали и си размениха кратки усмивки. Знаеше се — поне от близкия им кръг от приятели, към който лорд Мелбърн се бе присъединил наскоро заради годеща си с Грейс — че Маркъс се беше отказал от алкохола в момента, в който Катрин се върна обратно в живота му.

Лорд Мелбърн присви рамене.

— Щом така си решил — каза той и повдигна чашата към устните си, за да отпие.

Жозефин използва този момент, за да разгледа лорд Мелбърн изпод дългите си мигли. Беше срещала мъжа само веднъж досега и

мнението ѝ беше същото, какво бе и преди — не харесваше граф Теравю. Въобще. О, на думи беше прекрасен: богат, добре образован и нямаше как да се отрече физическата му привлекателност. Но на живо... е, имаше нещо отблъскващо в този мъж. Беше твърде сдържан. Твърде отчужден. Не показваше никакви емоции. Да не споменаваме дребният факт, че беше сгоден за най-добрата ѝ приятелка. Жозефин не можеше да си обясни какво бе видяла в мъжа Грейс или, ако трябваше да бъде брутално откровена, какво бе видял той в нея. Грейс беше красива, мила и очарователно непохватна — качества, които я правеха перфектна за някой — ако този някой *не* беше лорд Мелбърн.

— Ами, така — каза тя най-накрая. — Ще се връщам в салона и ще ви оставя насаме. Дръж се — посъветва Маркърс, а във виолетовите ѝ очи блесна симпатия. — Катрин е силна и вече е минала веднъж през това.

Самото споменаване за обичната едногодишна дъщеричка на Маркърс, Елизабет, която си играеше отвън под строгото наблюдение на Хана, го накара да се отпусне.

— Да — въздъхна той, — разбира се, че е. Разбира се. Благодаря ти, Жозефин.

— Няма защо — усмихна се тя.

Напускайки кабинета, тя затвори вратата тихо зад себе си и се облегна на нея. Не ѝ убягна, че лорд Мелбърн не се допита — нито веднъж — за местонахождението или благосъстоянието на Грейс. Мъжът беше безчувствен като мъртва риба. Не бе подходящ даже да лиже обувките на Грейс, камо ли да ѝ бъде съпруг. В този момент Жозефин реши, че трябва да се направи нещо. И че тя бе точният човек, който да се заеме със задачата.

Два часа по-късно със зачервени бузи и разрошена червена коса, Маргарет се появи в горната част на стълбището, за да обяви появяването на детето на Катрин и Маркърс — красиво, русо, синеоко момиченце, което приличаше изцяло на майка си.

— Момиченце! Още едно момиченце! — извика Маркърс, преди да се втурне към стълбите, за да отиде при жена си и новородената си дъщеричка.

— Колко жалко, че не е момче — отбеляза лорд Мелбърн.

— Избраха ли име? — попита Грейс.

— Сара — отвърна Маргарет. Отпусайки се изтощена на една от стълбите, тя протегна ръце над главата си и се прозя широко. — И Абигейл.

— Избрали са две имена? — Жозефин се намръщи. — Това е доста странно, не мислиш ли?

— Не са две имена — поправи я Маргарет, — а две бебета.

— Две бебета? — изписка радостно Грейс. Скачайки напред, тя се препъна в килима, който Маркъс беше тъпкал по-рано днес и политна с главата напред. По-бързо, отколкото някой можеше да мигне, лорд Мелбърн се пресегна, хвана я около кръста, изправи я на крака и се завърна на мястото си до стената. — Но ти каза само едно име на Маркъс — каза тя.

Маргарет се усмихна.

— Е, да, Катрин искаше да е изненада.

На горния етаж в тихото усамотение на очарователната спалня със сини стени и жълти завеси, много изненадан и въодушевен, Маркъс се беше надвесил над креватчето на двете си новородени дъщери. Съпругата му спеше в спалнята отсреща напълно изтощена, но безгранично щастлива. Точно когато Маркъс се обърна, за да тръгне към нейните покои, усети как някой го подръпва леко по панталона.

— Я да видим кой е тук? — изрече той, като се наведе да вземе на ръце по-голямата си дъщеря. Елизабет му се усмихна, разкривайки чисто новото си предно зъбче. Той целуна закръглените ѝ бузки и зарови лице в русата ѝ косичка. Тя посочи към креватчето, изразявайки желанието си да се запознае с новите си сестри, и Маркъс я заведе към мястото, където двете спяха спокойно.

Елизабет погледна надолу към Сара и Абигейл със сините си очи, изпълнени с интерес, след което се обърна отново към баща си и изду бузи. Премествайки я на бедрото си Маркъс, започна да я люлее напред-назад.

— Искаш ли да ти разкажа една приказка, мила моя? — попита той. Елизабет изгъркори и изгука, което Маркъс реши да приеме като „да“. — Така — започна тихо той, за да не събуди спящите бебета или майка им. — Всичко започнало, когато един красив принц срещнал една красива принцеса. Влюбиха се и не след дълго се оженили, но

красивият принц бил глупав и оставил красивата принцеса, за да тръгне да търси злато...

Слънцето вече залязваше, когато Маркърс стигна до края на приказката си. Елизабет беше заспала дълбоко, с глава, положена на рамото му, и малки пръстчета, притиснати около врата му. Той я целуна по веждичката и отиде до креватчето да погледне близначките още веднъж. Абигейл — или пък беше Сара? Не бе много сигурен — го погледна с очи с цвят на сапфири.

— Искаш ли да завърши историята? — попита той.

Тя премигна насреща му неразбиращо.

Маркърс се усмихна нежно. Вълна от любов се разля по тялото му, любов към жена му, любов към трите му красиви деца и любов към новия живот, който му бяха дали. Живот, изпълнен с радост и смях. Живот, който си струваше да се живее.

— Аз бих желала да чуя края на историята — каза Катрин. Застанала на вратата, облечена с широка нощница и с коси, спускащи се по раменете ѝ, тя тръгна към съпруга си. Маркърс я придърпа близо до себе си, докато тя се хвана за рамото му и положи глава върху гърдите му. Заедно те се загледаха в спящите си деца. Завладян от трогателността на момента, Маркърс усети как очите му се пълнят със сълзи.

— И всички те заживели щастливо — изрече пресипнало, притискайки устни към челото на Катрин.

Така и направили.

Редактор: ganinka, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.